

Δημητρίου Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς ἐκόμισε μεγαλοπρεπῶς τὰ λείψανα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἔθηκεν ἐν Δημητριάδι. Ἐζητήθη λοιπὸν ὁ τάφος εἰς τρία μέρη ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ εἰς ἓν ἐντὺς αὐτῆς. Καὶ ὁ μὲν τάφος δὲν εὐρέθη, ἀλλ' ὁ κόπος δὲν ὑπῆρξε μάταιος, διότι κατὰ τὰς θέσεις ταύτας εὐρέθησαν συστάδες τάφων τῆς Γ' καὶ Β' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, οἵτινες ἀπέδωκαν ἀξίολογα εὐρήματα, ἥτοι τέσσαρας μεγαρικοὺς σκύφους μετ' ἐκτύπων παραστάσεων τῶν μεταμορφώσεων τῆς Κίρκης, τῆς μονομαχίας Μενελάου καὶ Πάριδος, τοῦ μύθου τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τινων συμπληρωμάτων, χρυσᾶ τινὰ ἐνώτια καὶ ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν πήλινα ἀγαλμάτια διατηροῦντα πολυχρῶμους βαφάς, ὧν τινὰ φέρουσι σφραγίδα τῶν ποιησάντων αὐτὰ κοροπλαστῶν. Ἀνεκαλύφθη πρὸς τούτοις ναὸς τοῦ Πλούτωνος, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης καὶ εὐρέθησαν ἀναθηματικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ ψήφισμα τῶν ἀστυνόμων, βεβαίον τὴν ἐκεῖ ὑπαρξίν θεσμοφορίου τῶν δύο θεαινῶν».

Ὁ αὐτὸς ἔφορος ἔπεμψε τῇ Ἐταιρείᾳ ἔκθεσιν περὶ τῶν γενομένων ἐσχάτως ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Τίρυνθος περιλαλήτων Μυκηναϊκῶν εὐρημάτων. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην εὐρέθησαν «μέγας χαλκοῦς λέβης καὶ περὶ αὐτὸν τρίπους χαλκοῦς καὶ πλίνθος ἐκ χαλκοῦ, ὑπ' αὐτὸν δὲ τρία ξίφη καὶ δύο ὀβελοί. Τρεῖς δὲ μεγάλαι κερατοειδεῖς λαβαὶ ἐξεῖχον καὶ παρέκειντο. Ἐντὸς δὲ τοῦ λέβητος ὑπῆρχον τὰ ἀξιολογώτατα τῶν εὐρημάτων, ἥτοι α') μέγας χρυσοῦς δακτύλιος μετὰ πλατείας συμφυοῦς σφενδόνης, ὁ μέγιστος τῶν ἄχρι τοῦδε γνωστῶν, φέρων ἐπ' αὐτῆς ἑγγλυπτον παράστασιν θεᾶς καθημένης (ἥς ὀπισθεν ἀετὸς ἐπὶ δένδρου) κρατούσης ποτήριον. Πρὸς ταύτην προσέρχονται ἐν πομπῇ τέσσαρες ὄρθοι λέοντες, κρατοῦντες ἕκαστος ἐπὶ τῶν προσθίων, ἐπὶ δίσκου ἰσως, πρόχους. Ὑπέρκειται δὴλως τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ὑποκειται δὲ ὁ

γνωστὸς θριγκὸς (ὁ καθ' Ὁμηρον *θριγκὸς κυάνοιο*) β') ἕτερος χρυσοῦς δακτύλιος μικρότερος, φέρων ἐγχάρακτον παράστασιν πλοίου καταφράκτου, ἐφ' οὗ ἐπιβάται, παρὰ δὲ τὴν ἀκτὴν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκ πύλης προσερχόμεναι. γ') τρεῖς ἕτεροι δακτύλιοι οὐδεμίαν φέροντες γλυφὴν. δ') δύο συγκρατήματα κόμης χρυσᾶ, ὡς στεφάναι ἐκ σύρματος μετὰ διασταυρουμένων ἔσω δύο χαλκῶν καρφίδων, ἐν αἷς εἶνε διαπεπερασμένοι ψηφίδες ἡλέκτριναί. ε') περιδέραιον πολυαριθμῶν καὶ ποικίλων χρυσῶν ψηφίδων. ς') τέσσαρα κωνικά ἐλάσματα χρυσᾶ μετ' ἐγκρούστων κοσμημάτων ἐπικεκολλημένα ἐπὶ ξύλου ἀνὰ δύο. ζ') πλακίδια χρυσᾶ μικρά, ὧν ἐν ἀποδίδει κεφαλὴν ταύρου. η') δύο ὄγκοι συρμάτων χρυσῶν, ὡς ὕλης πρὸς ποίησιν κοσμημάτων, καὶ τμημα χρυσῆς ράβδου, ὡς ὕλης ὁμοίας. θ') ψηφίδες μαλακῆς μάζης καὶ κρίκοι καὶ ἐλάσματα χρυσᾶ ποικίλα. ι') δύο ἡμιτελῆ χρυσᾶ ψέλλια ἐκ σύρματος. ια') εἷς κύλινδρος σκληρᾶς ὕλης τεφρᾶς ἀργυρώδους, ἐφ' οὗ ἔγγλυπτα ἱερογλυφικά δύο ἀνδρῶν γυμνῶν, πτηνῶν τινῶν καὶ ἄλλων συμβόλων τοῦ τύπου τῶν Χετταίων. ιβ') τέσσαρες χαλκαῖ λοπάδες ἀκέραιαι, εἷς πύραυλος ὁμοίως καὶ μία πρόχους χαλκῆ. Ταῦτα εἶνε τὰ ἀρχαῖα, ἃ περιεῖχεν ὁ λέβης, ὅστις φαίνεται ὅτι ἦτο ἴσως ἀπόθεμα κρυδὲν ἐπὶ ἐρείπῳ Μυκηναϊκοῦ οἰκίσκου ὑπὸ τοῦ τελευταίου Μυκηναίου βασιλέως τῆς Τίρυνθος κινδυνεύοντος ἐκ τῶν ἐπερχομένων πολεμίων».

Ἐπεξέτεινε δὲ τὰς ἐργασίας τῆς ἡ Ἑταιρεία κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος καὶ εἰς Κρήτην, ἔνθα ἤρξατο ἀνασκαφῶν παρὰ τὸ χωρίον Μάλια, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Κρήτῃ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Ἰωσήφ Χατζηδάκη, ὅστις ἐν τῇ πρὸς τὸ Συμβούλιον ἐκθέσει του ἀνακοινοῖ περὶ τῶν ἐργασιῶν τὰ ἐξῆς: «Ἐν πρώτοις ἀπεκαλύφθη μέρος Μινωϊκῶν ἀνακτόρων εὐρυτάτων, ὧν ἐκαθαρίσθησαν τελείως 18 ισό-

## ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

### ΕΝ ΤΙΡΥΝΘΙ

1915

- 1) Τὰ τεῖχη τῆς Τίρυνθος· οἱ θάλαμοι τῶν Προΐτου θυγατέρων·  
ἡ Αἰκυμνα· οἱ θολωτοὶ τάφοι ἐν γένει.

Παρχαμένων ἐν Ναυπλίῳ ἀπὸ τῆς 20<sup>ης</sup> Σεπτεμβρίου 1915 ἐν στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ, μετέδην πολλάκις, ἐφ' ὅσον μοι ἀπέμενε χρόνος διαθέσιμος ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῶν στρατιωτικῶν μου καθηκόντων, εἰς Τίρυνθα, καὶ ἐμελέτων τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν· καὶ πρῶτον μὲν τὸ περίφημον τεῖχος τῆς δευτέρας, ἥτοι τῆς ἐπηυξημένης, ἀκροπόλεως, καίπερ ἐκ λαξευτῶν κατὰ τινὰς τῶν ἀρμογῶν ὀγκολίθων ποιηθέν, ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἐν Β' 25 8 ὡς ἐξῆς: «τὸ δὲ τεῖχος, ὃ δὴ μόνον τῶν ἐρειπίων λείπεται, Κυκλώπων μὲν ἐστὶν ἔργον, πεποῖηται δὲ ἀργῶν λίθων, μέγεθος ἔχων ἕκαστος λίθος ὥς ἀπ' αὐτῶν μηδ' ἂν ἀρχὴν κινήθῃαι τὸν μικρότατον ὑπὸ ζεύγους ἡμιόνων· λιθία δὲ ἐνὴρμωσται πάλαι, ὥς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἀρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι». Ἀργοὺς λίθους ἄρα νοεῖ ὁ Παυσανίας οὐχὶ τοὺς ἀλαξεύτους ἐν ταῖς ἀρμογαῖς καὶ ὅλως ἀκατεργάστους, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔξω μόνον ἐπιφάνειαν μὴ ἐξεργασμένους καὶ ἐνέχονται βύσματα κατὰ τὰς ἀρμογάς ἐνιαχοῦ, ἥτις ἰδιότης δὲν ἐκφράζεται πλήρως διὰ τοῦ ἀργός· διότι οὕτω θὰ ὠνόμαζέ τις τοὺς μὴ σχόντας μηδεμίαν κατεργασίαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπιτεθειμένους ἀλλήλων μετὰ προχείρων ὑποστηριγμάτων, ὥς ἐν τῷ τείχει τῆς προμυκηναϊκῆς ἀκροπόλεως τῶν Φθιωτίδων Θηδῶν, περὶ οὗ βλ. *Πρακτικά* 1908 σελ. 164.

Τὰς δὲ κτιστὰς σήραγγας τοῦ τείχους τούτου εἶδε βεβαίως ὁ Παυσανίας, καὶ ταύτας ἀναμφιδόλως νοεῖ καὶ ὀνομάζει, ἀποδεχό-

μενος τοπικήν τινα λαϊκήν ἑρμηνείαν τῶν ἐκεῖ ἐξηγητῶν, ὡς «θαλάμους τῶν Προΐτου θυγατέρων»· διότι ἐν συνεχείᾳ τοῖς προειρημένοις λέγει «καταδάντων (ἐννοεῖται ἐκ τῆς κορυφῆς τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα τὸ ἀνάκτορον) δὲ ὡς ἐπὶ θάλασσαν (δηλ. οὐχὶ ἀκριβῶς, ἀλλὰ περίπου πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅπερ ἀληθές), ἐνταῦθα οἱ θάλαμοι τῶν Προΐτου θυγατέρων εἰσὶν»· ἐσφίζοντο ἄρα ἐν καλῇ καταστάσει κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πausανίου αἱ σήραγγες αὗται, καὶ οὕτως ἡρμηνεύοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὅστις καὶ σήμερον, βλέπων βράχους λελαῶμένους ἐν εἴδει βαθμίδων, ἐλευθέρους ἢ ἐν σπηλαίοις, ὡς ἐν τῇ Πυκνὴ Ἀθηνῶν, καθορίζει τὰς θέσεις ὡς «Δασκαλειό», ἥτοι διδασκαλεῖον, καὶ λέγει ὅτι ἐκεῖ ἐκάθηντο καὶ ἐδίδασκον ὀριζόμενοι κατὰ τόπους περίφημοι διδάσκαλοι ἢ κληρικοί, ἂν ὑπῆρξαν, ἢ στρατιωτικοί τῆς ἐπαναστάσεως, ἐν ἑλλείψει τῶν προειρημένων.

Ἡ δ' ἐμφάνισις τοσοῦτον μικροῦ χώρου, οἷος ὁ τοῦ ταπεινοῦ βουνοῦ, ἐφ' οὗ κεῖται ἡ Τίρυνς, ἐν τῇ πεδιάδι, καὶ τούτου καταφόρτως καὶ ἰσχυρότατα τετειχισμένου, ἐν εἴδει πανόπλου ὀπλίτου, ἐτοίμου νὰ ἀποκρούσῃ πᾶσαν ὀποθενδῆποτε ἐπίθεσιν, εἶναι λίαν χαρακτηριστικὴ τῆς πόλεως, οὗ ἕνεκα ἔλαβε τὸ ἐν τῇ Καταλόγῳ Β 559 ἐπιθετὸν τειχιόεσσα λίαν εὐστόχως· εἶχε δὲ καὶ ὑπερκείμενον στρατηγικόν, τετειχισμένον ἐπίσης, ἔρεισμα ἡ Τίρυνς, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου χιλιομέτρων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λίαν ὑψηλοτέρου καὶ πολυλαχόθεν δυσαναδάτου βουνοῦ, ὅπερ νῦν καλεῖται «Ἅγιος Ἡλίας», καὶ ἔνθα ὑπάρχει ἐκκλησίδιον· τοῦτο πιθανώτατα ἐκαλεῖτο Αἰκυμνα, καθ' ἃ λέγει ὁ Στράβων ἐν Η' 373 «ἡ δὲ ἀκρόπολις (ἐνν. τῆς Τίρυνθος) Αἰκυμνα, ἐπώνυμος Αἰκυμνίου· διέχει δὲ τῆς Ναυπλίας περὶ δώδεκα στάδια· ἔρημος δ' ἐστὶ»· ὧντις δὲ ἡ ἀπὸ τῶν προπόδων τῆς Ἀκροναυπλίας μέχρι τῶν τοῦ Ἁγίου Ἡλίας τούτου ἀπόστασις ὀλίγον τι ὑπερβαίνει τοὺς δώδεκα σταδίους.

Ἐπὶ δὲ τῶν πλευρῶν τῆς Αἰκύμνης ταύτης εἶναι βέβαιον ὅτι ἔθαψαν ἐν θολωτοῖς τάφοις οἱ τελευταῖοι τῶν βασιλέων καὶ προϋχόντων τῆς Τίρυνθος τῆς Μυκηναίας περιόδου· διότι ἐκεῖ εὔρεν ὁ Κἄρῳ θολωτῶν τάφον ἐντελῆ, ἱκανῶς μέγαν, ἀλλὰ πάλαι σετυλημένον· διότι ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἀρχῇθεν χῶμα γῆς, ἥτοι τύμ-



θος, μακρόθεν εὐδιάκριτος, ὃν οἱ παλαιοὶ τυμωρούχοι, ὄντες ὀξύ-  
δερκέστατοι, ὑπώπτευσαν εὐλόγως, καί, ἐξερευνήσαντες μετ' ἐπι-  
τυχίας, ἀφήρεσαν τὰ πλούσια βεβαίως κτερίσματα· εἶναι δ' εὖ-  
κολον νὰ ἀνευρεθῶσιν ἐκεῖ καὶ ἄλλοι ὅμοιοι τάφοι, ἢ μὴ σχόν-  
τες ἀρχήθεν, μηδὲ νῦν ἄρα φέροντες, τὸν προδοτικὸν τῆς ἑαυτῶν  
ὑπάρξεως τύμδον, καὶ τούτου ἕνεκα διαμείναντες πιθανώτατα  
ἀσύλητοι, ἢ ὧν ὁ τεθεὶς ποτε τύμδος, ὧν μικρός, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ,  
διαρρεόντων τῶν χωμάτων, ἐξηφανίσθη· διότι κατὰ τὴν προανα-  
γραφείσαν παροιμίαν «ὅπου ἀμπέλι, καὶ ἄλλο ἀμπέλι», καὶ κατὰ  
τὸ εἶκός, δὲν εἶναι μονήρης ὁ εὐρεθεὶς τάφος.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπεξέτειναν τὴν εἰς Λίκυμναν ταφὴν οἱ Τι-  
ρύνθιοι μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ πρὸς ποίησιν θολωτῶν τάφων  
ὀλίγου μὲν, ἀλλ' εὐθέτου χώρου, τοῦ κατὰ τὰ κράσπεδα αὐτῆς  
τῆς Τίρυνθος ὑπάρχοντος· διότι δὲν πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ πι-  
θκνότης τοῦ ὅτι μάλιστα μὲν οἱ τῆς πρώτης τετειχισμένης Τίρυν-  
θος βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, οὐχ ἤττον δὲ καὶ οἱ ἀπόγονοι τού-  
των, οἱ ποιήσαντες καὶ τειχίσαντες δι' ἐπεκτάσεως τὴν δευτέραν  
Τίρυνθα, τὴν νῦν ἐμφανῆ τειχιόεσσαν, ἔθιψαν ἐν θολωτοῖς τά-  
φοις, ποιηθεῖσιν, ἐπ' αὐτῶν τῶν κράσπεδων αὐτῆς τὸ πρῶτον·  
διότι δὲν εἶναι πανταχοῦ βραχύδης ὁ βουνός, ἀλλ', ὥς δεικνύει  
ὁ πρὸ τινων ἐτῶν ποιηθεὶς ὑπὸ τινος χωρικοῦ ἐκεῖ, εἰς ἀπόστα-  
σιν 200 ὣ· περίπου ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνατολικῶς, ἐν τῇ πεδιάδι  
μέγας βόθρος φρέατος, διήκων εἰς βάθος 5-6 ὣ· καὶ μὴ συναντή-  
σας ὕδωρ μηδὲ κατὰ μῆνα Δεκέμβριον, ἔχει σχηματισμὸν παντα-  
χοῦ χωματώδη, οὗ ἕνεκα θὰ διήκη καὶ μέχρι βάθους 12 μέτρων,  
ξηρὸς ὧν ἡδύνατο ἄρα νὰ διανοιχθῇ ἐκεῖ βόθρος τοσούτου βά-  
θους, ἀπαιτουμένου πρὸς ποίησιν θολωτοῦ σημαίνοντος τάφου,  
ἄνευ τεχνικῶν δυσχερειῶν, καὶ νὰ στερεωθῇ ἐν αὐτῷ κτιστὸς ἐν  
θόλῳ τάφος μετὰ δρόμου.

Διότι θὰ ἦτο οὐχὶ εὐλογον νὰ ἀποκλείωμεν ἐξ ὑπαρχῆς τὴν  
παρὰ τὰ κράσπεδα τῶν Μυκηναίων τετειχισμένων ἀκροπόλεων  
ὑπαρξιν θολωτῶν καὶ ἄλλων βασιλικῶν τάφων, καὶ τούτων τε-  
χνικωτάτων, ἥτοι ἄνευ τύμδων, ἀφανῶν δὲ τούτου ἕνεκα καὶ  
λίαν δυσεξιχνιάστων ἥδη ὁ λεγόμενος ἐν Μυκῆναις τάφος τῆς  
Κλυταιμῆστρας, κείμενος ὀλίγον ἔξω τῆς δευτέρας τετειχισμέ-

νης ἀκροπόλεως, οὕτως μάλιστα ὁ βόθρος συνήντησεν ὕδωρ, δεικνύει ὅτι τὰ κράσπεδα τῶν ἀκροπόλεων τούτων προετιμῶντο πρὸς ποίησιν θολωτῶν τάφων, ἐφ' ὅσον δὲν προυνσίαζον ἀνυπερδλήτους τεχνικὰς τοῖς κτίσταις δυσχερείας, ἤτοι βράχον συμπαγῇ ἢ ὕδωρ εἰς μικρὸν βάθος· διὸ νομίζομεν ὅτι οἱ μὲν μεμκρυσμένοι ἀπὸ τῶν ἀκροπόλεων τούτων τάφοι ἀνήκουσι κατὰ τὸ πλεῖστον τοῖς ὑστερωτέροις βασιλικοῖς γένεσι, τὰ δὲ κράσπεδα τῶν ἀκροπόλεων πρέπει νὰ ἐξερευνῶνται ἐπιμελέστατα.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ ἄχρι τῆς σήμερον εὑρεθέντες θολωτοὶ τάφοι κεῖνται μακρὰν τῶν τοιούτων ἀκροπόλεων, π. χ. οἱ τῶν Ἰωλκίων ἐν Διμηνίῳ, περὶ τὰ 5 χλμ. μακρὰν τοῦ λόφου «Κάστρου», ἔνθα ἔκειτο καὶ ἡ Μυκηναία Ἰωλκός, οἱ τῶν Ἀργείων ἔτι μακρότερον κατὰ τὸ Ἡραῖον ἐν θέσει, ἣτις ἐκαλεῖτο «Πρόσυμνα», οἱ τῶν Τιτυνθίων αὐτῶν ἐν Αἰκύμνῃ, οἱ τῶν Μυκηναίων οὐχὶ τοσοῦτον μακρὰν, καὶ ἄλλοι ὁμοίως, ἀλλὰ δὲν ἐξηγευνήθησαν μέχρι ἐξάντλησεως τὰ εὐθετα κράσπεδα οὐδεμιᾶς Μυκηναίας πόλεως, ἵνα καταστήσωσιν ἀξιωμα τὴν θεωρίαν τοῦ ὅτι οἱ Μυκηναῖοι ἔθαπτον, ἐξ ὑπαρχῆς καὶ κατὰ σύστημα, μακρὰν τῶν ἑαυτῶν ἄστεων ἐν θολωτοῖς τάφοις· ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τοῦτο ἔπραττον μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτῶν τῶν ἀκροπόλεων εὐθέτων χώρων· δέον ἄρα ταῦτα νὰ ἐξερευνῶνται ὑπὸ τοιαύτην προϋπόθεσιν εὐρύτατα καὶ ἐπιμελέστατα, ἀφ' οὗ ἤδη οἱ ὑπὸ τοῦ Schliemann εὑρεθέντες φρεατοειδεῖς βασιλικοὶ τάφοι τῶν Μυκηναίων κεῖνται ἔξω τῆς πρώτης ἀκροπόλεως ἐν τῇ μόνῃ ὑπάρχοντι εὐθέτῳ μὲν πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, ἀλλ' οὐχὶ ἐπαρκεῖ πρὸς ποίησιν θολωτῶν τάφων χώρῳ.

2) *Εἴδημα καταθέσεως θησαυροῦ τῆς Μυκηναίας περιόδου  
ἐν Τιτυνθίᾳ τὰ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ.*

Καὶ ταῦτα μὲν ἐμελετῶμεν κατὰ τὰς προμνημονευθείσας ἐκδρομὰς ἡμῶν, καὶ ἀνεκοινοῦμεν τὰς τοιαύτας ἡμῶν εἰκασίας πρὸς φιλομαθεῖς ἀξιωματικούς, μεθ' ὧν πολλάκις περιηγούμεθα κατὰ τοὺς μῆνας Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον, ἐν οἷς ὁ διοικητὴς τῆς Δ' Μερarchίας κ. Ἀλέξανδρος Κοντούλης, ὁ ἐπιτελάρχης

αὐτῆς κ. Δ. Σκαρπαλέζος, ὁ ἀρχίατρος κ. Π. Μαργαρίτης, ὁ συνταγματάρχης κ. Σ. Καναβατζόγλου καὶ ἄλλοι πολλοί· κατεστήσαμεν δὲ μέτοχον τῶν τοιούτων ὑποψιῶν ἡμῶν πρὸς εὑρεσιν βασιλικῶν τάφων ἐν Τίρυνθι, ὧν περιέργως δὲν εἶχε τέως εὑρεθῇ σημαντικόν τι ἔχον, καὶ τὸν ἀρχαιολογικὸν ἔφορον τοῦ τόπου κ. Ἀ. Φιλαδελφέα, ὃς συνεστήσαμεν νὰ ἐρευνήσῃ τὰ κράσπεδα τῆς Τίρυνθος δοκιμαστικῶς πρὸς τοιοῦτον σκοπόν.

Ἀκριβῶς δὲ πρὸς τινα ἐπίρρῳσιν τῆς γνώμης μου ταύτης ἐπῆλθε κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1915 σημαντικὸν εὑρημα, ἐκ τυχαίου μὲν συμβεβηκότος προκληθέν, εὐθέτως ὅμως καὶ κατὰ τινα σύμπτωσιν ὑπ' ἐμοῦ ὡς ἀρχαιολόγου καταλλήλως πρὸς γενικὴν ἐπιτυχίαν ἐπιστημονικῶς ῥυθμισθέν. Τῇ 8<sup>ῃ</sup> καὶ 9<sup>ῃ</sup> δηλὰ δὴ Δεκεμβρίου ἀνεξίτηται με ὁ νομάρχης Ἀργολίδος κ. Θ. Λέκκας μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Ναυπλίου κ. Ἀστ. Παρασκευᾶ, καὶ εὐρών με ὁ πρῶτος, μοι ἐπέδειξε τὰ ἐξῆς τηλεγραφήματα· 1) τὸ ἑαυτοῦ: «ἐκ Ναυπλίου τῇ 8-12-1915· ἀριθ. Δ. Ὑ. Φιλαδελφέα, ἔφορον ἀρχαιοτήτων, Ἀθῆνας· ὁδὸς Κάνιγγος 18. Εὐρεθέντος τάφου ἐν Τίρυνθι μετ' ἀντικειμένων χαλκῶν καὶ τινων χρυσῶν ἀνάγκη ἀμέσου παρουσίας σας· νομάρχης Λέκκας»· 2) τὸ ἑαυτοῦ ἐπίσης: «ἐκ Ναυπλίου τῇ 8-12-1915. Ἀριθ. 21230. Ὑπουργεῖον Παιδείας· Ἀθῆνας. Διευθυντὴς Γεωργικοῦ σταθμοῦ Τίρυνθος εἰδοποιήσεν ὅτι εὐρέθη τάφος ἀρχαῖος· μετέδην πάραυτα μετὰ γυμνασιάρχου καὶ ἔλαβον κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν μέχρις ἀφίξεως ἐφόρου ἀρχαιοτήτων (ἐνν. κ. Φιλαδελφέως), ὃν τηλεγραφικῶς εἰδοποίησα· εὐρεθὲν χρυσοῦν μικρὸν ἀγγεῖον ἐκ δύο τεμχίων ὁμοίων παρέλαβε γυμνασιάρχης· νομάρχης Λέκκας»· 3) τὸ τοῦ κ. Ἀ. Φιλαδελφέως: «ἐξ Ἀθηνῶν 8/21-12-1915 ὥρα 7 μ.μ. Ἀριθ. 201. Κύριον Λέκκαν, νομάρχην, Ναύπλιον. Παρακαλῶ εἰδοποιήσατε ἔφεδρον ὑπολοχαγὸν Ἀρβανιόπουλον, ἔφορον ἀρχαιοτήτων, μεταβῇ Τίρυνθα, ἐξαγάγῃ ἀρχαῖα κτερίσματα ἐκ τάφου καὶ μεταφέρῃ ἀσφαλῶς Μουσεῖον Ναυπλίου, ἀπαγορεύσῃ δὲ ῥητῶς οἰανδήποτε ἐκεῖ πλησίον ἐργασίαν· εὐχαριστῶν πληροφοροίαν, διατελῶ εὐπειθέστατος ἔφορος ἀρχαιοτήτων Φιλαδελφέως».

Τούτων ἐπιδειχθέντων μοι, μὴ δυνάμενος νὰ ἀρνηθῶ τὴν



παροχὴν τῶν ἐπιστημονικῶν μου φώτων μετὰ τὴν ὁμόθυμον τχύ-  
την καὶ εὐγενῆ πρόσκλησιν, ἐζήτησα νὰ ληφθῇ καὶ ἡ ἄδεια τοῦ  
ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ προϋσταμένου μου· μεταδᾷς ὁ κ.  
νομάρχης, ἔλαβεν αὐτήν. Οὕτω λοιπὸν ἀπήλθομεν εἰς Τίρυνθα  
τῇ 9ῃ Δεκεμβρίου, ἐν πλήρει τάξει· ἔπραξα δ' ἐν τῇ περιπτώσει  
ταύτῃ τὸ καθήκον μου προθύμως χάριν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς  
δημοσίας ὑπηρεσίας, καὶ ἐκτίθην ἐνθάδε τὰ τῆς εὐρέσεως, ὡς  
ἀπαραίτητα πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐρήματος, ὅπερ ἔτυχε νὰ εἶναι  
σπουδαιότερον ἢ κατὰ πάσαν προσδοκίαν· ἐπιφυλάσσομαι δ' ἐν  
καιρῷ νὰ δημοσιεύσω, ἐὰν μὴ τι ἐμπόδιον ἐπέλθῃ, τὰς ἀπεικο-  
νίσεις πάντων τῶν εὐρεθέντων ἀρχαίων, καὶ διεξοδικωτέραν σύγ-  
κρισιν καὶ ἐρμηνείαν αὐτῶν, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Κάρω, ᾧ  
ἐγνώρισα κατόπιν τὴν σημασίαν τῶν εὐρημάτων, καὶ μεθ' οὗ,  
προσελθόντος ἐγκαίρως εἰς Ναύπλιον, τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου, συν-  
εξηρέυνησα τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐν τῷ λέδῃτι εὐρεθέντος θησαυ-  
ροῦ, ὡς ἐκτίθηνι παρκακατιῶν· ὁ δὲ κ. Φιλαδελφεύς, ἐλθὼν μετὰ  
τὴν περάτως τῆς ὅλης ἐργασίας καὶ μετὰ τὴν σφράγισιν τῶν  
εὐρημάτων, τὴν νύκτα τῆς 13ῃς Δεκεμβρίου, δὲν μετέσχεν οὐδε-  
μιᾶς τῶν ἄνω ἐργασιῶν· ἐπειδὴ ὅμως συνέπεσε νὰ εἶναι ὁ ἀρ-  
χαιολογικὸς ἔφορος τῆς περιφερείας ἐκείνης, καίτοι ἐπισήμως  
παρέδωκεν ἐμοὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, ἐκλήθη μὲν πολλάκις  
ὑπ' ἐμοῦ νὰ συμμετάσχω τῆς ἐκδόσεως, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη.

Εἶχον δὲ προηγηθῇ τῆς ἐπισκέψεώς μου τάδε ὡς πρὸς τὴν  
ἀνεύρεσιν τοῦ θησαυροῦ: ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας τῆς 7ῃς  
Δεκεμβρίου ὁ ἐργάτης Ἰω. Ντόκος, εἷς τῶν ὀρισθέντων ὑπὸ τοῦ  
ἐν Τίρυνθι δημοσίου Γεωργικοῦ σταθμοῦ πρὸς βάθυνσιν παροδίου  
τάφρου, προσέκρουσε διὰ τῆς σκαπάνης ἐπὶ τινος κερατοειδοῦς,  
εὐμεγέθους, χαλκοσιδηροῦ ἀντικειμένου, καὶ τινος ὑποκειμένου  
λεπτοῦ χαλκοῦ ἐλάσματος, ὅπερ τούτου ἕνεκα ἐθραύσθη· ἐξα-  
γαγὼν δὲ ἀμφότερα ταῦτα, ἐπέδειξε τῷ ἐπιστάτῃ τοῦ σταθμοῦ  
κ. Εὐαγ. Πολυχρονίδῃ, ὅστις, ἐρευνήσας δοκιμαστικῶς τὴν σκα-  
φὴν διὰ μαχαιρίου, εὗρε σπόνδυλον μικρόν, ἠλέκτρινον, καὶ δύο  
χρυσᾶ κωνικὰ ἐλάσματα μικρά, φέροντα ἔγκρουστα ἐλικοειδῇ  
κοσμήματα· ταῦτα δ' ἐπέδειξεν εὐθὺς τῷ διευθυντῇ τοῦ σταθμοῦ  
κ. Σ. Γούδα, ὅστις τὸ μὲν ἐγνώρισεν ἀμέσως τὸ συμβῆναι τῷ κ.



νομάρχῃ, τὸ δὲ ἀπηγόρευσε τὴν περαιτέρω σκαφήν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐκείνου. Πρὸς ἐσπέραν ἔσπευσαν ὁ κ. νομάρχης μετὰ τοῦ κ. γυμνασιάρχου καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τῶν χωμάτων σανίδα· καλύψαντες δὲ διὰ τῶν αὐτῶν χωμάτων καὶ διὰ λίθων τὴν σκαφήν, ὥρισαν νυκτοφρουράν.

Κεῖται δὲ ἡ θέσις αὕτη εἰς ἀπόστασιν 50 μ. περίπου ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Τίρυνθος, κατὰ τὸ τέρμα τῶν νοτανατολικῶν αὐτῆς κρασπέδων, παρὰ τὴν συμβολὴν τῆς ἀμαξιοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς «Κοφίνι», καὶ τῆς βατῆς, ἣτις ἄγει εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὸ χωρίον «Ἄρειν», ἐγγύτατα τῆς γεφύρας. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπεμάκρυνα τὰ ἐπιτεθειμένα χώματα καὶ τὴν σανίδα, κατόπιν δ' ἔσκαψα, διὰ παραχωρηθέντων μοι ἐργατῶν τοῦ σταθμοῦ, περιφερῶς εἰς μικρὰν ἀκτῖνα, λαβὼν κέντρον τὴν ὑπάρχουσαν σκαφήν· μέχρι βάθους ὀλίγῃ ἥττονος τοῦ  $1\frac{1}{2}$  μ. συνήντων μόνον ὀστρακα εὐτελῶν πηλίνων ἀγγείων Γεωμετρικῆς περιόδου, ἅτινα περισυνέλεγον πρὸς καθορισμὸν τῶν χρόνων· μεθ' ὃ διεφάνη ἑτέρα κερατοειδῆς λαβή, ὁμοία τῇ εὐρεθείσῃ, καὶ πῶμα λεπτὸν χαλκοῦν, ὅπερ εἶχεν ἀποσυντεθῇ σχεδὸν ὅλως ἐκ τῆς κατιώσεως· τούτου μέρος θραύσας ὁ μνημονευθεὶς ἐργάτης, εἶχεν ἐξαγάγει τὰ τμήματα αὐτοῦ.

Ἐκάλυπτε δὲ τὸ πῶμα τοῦτο μέγαν χαλκοῦν λέβητα, οὗ πρῶτον ἀπεκάλυψα τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν, ἀποσύρων τὰ χώματα, ἐν οἷς ὑπῆρχον μόνον θραύσματα πηλίνων ἀγγείων, μέχρι τοῦ μέσου τοῦ λέβητος, καὶ τινὰ λιθάρια, ὧς στηρίγματα αὐτοῦ ἐμφανῶς χρησιμεύσαντα· μετὰ δὲ τοῦτο ἐπεφάνη χαλκοῦς τρίπους ἀκέραιος, ἀρχῇθεν ἀνατετραμμένος μὲν τεθεὶς, ἀλλὰ προστερειδόμενος ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ λέβητος ἐλαφρῶς, καὶ ὑπεστηριγμένος ὁμοίως διὰ βαρείας ὀρειχελικίνης πλίνθου ἀκεραίου, ἀρχαίας, ὀρθογωνίου σχήματος, κυρτουμένης τοξοειδῶς εἰς τὴν ἑτέραν τῶν στενῶν ἐδρῶν, καὶ διὰ λίθων οὐχὶ μεγάλων, δι' ὧν εἶχεν ὑποστηριχθῇ πανταχόθεν τὰ ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἕως τῶν κάτω ὀλέθης ὑπ' αὐτῶν τῶν καταθεσάντων αὐτὸν ἐκεῖ τὸ πρῶτον, ὅπως βεβαίως μὴ ὑποστῇ ἀπόκλινσιν τινὰ καὶ πτώσιν, ἢ μετεωρισμὸν πρὸς τινὰ πλευράν, ἀλλ' ἵνα στερεῶς καὶ καθέτως διαμάνῃ καθιδρυμένος.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἐξήγαγον τὴν πλίνθον καὶ τὸν τρίποδα, βεβαιωθείς πρότερον περὶ τοῦ ὅτι ἦσαν ἐλεύθερα καὶ δὲν ἐξηρτῶντο οὐδαμῶθεν, ἐν ᾧ ἡ κερατοειδὴς λαβὴ (1), ἦν τὸ πρῶτον συνήντησα, δὲν ἐνέδιδεν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἦτο που ἐπικεκωλυμένη, ἢ ὅτι ἐξηρτάτο ποθεν καὶ ἡμποδίζετο ὅπωςδὴποτε, εἶδον ὅτι ὁ λέδης εἶχεν ὑποκάτω, ὀριζοντίως ἐξέχοντα ἐκατέρωθεν ὑπὸ τὸν πυθμένα, σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ ἐπιμήκη ἀντικείμενα ἐν εἵδει ξιφῶν, ἐφ' ὧν, ὡς καὶ ἐπὶ μικρῶν πλακοειδῶν λίθων, ὑπεστρωμένων ποτὲ προχέειρος ὑπὸ τῶν καταθεσάντων ἀρχῆθεν τὸν λέδηντα, ἐπεκάθητο καὶ αὐτὸς ὅλος· ἀλλ', ἐπειδὴ ταῦτα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαχθῶσιν ἀκινδύνως, εἰ μὴ πρότερον ἀνεσύρετο ὁ λέδης, ἀπεφάσισα νὰ ἐρευνήσω τὰ ἔσω αὐτοῦ πρὸ τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῶν.

Ἦσαν δὲ τὰ ἔσω τοῦ λέδηντος πλήρη χωμάτων ἕως ἄνω, ἅτινα βεβαίως πάλαι εἰσῆρχοντο διὰ τοῦ ἐφθαρμένου ἡμίσεος τοῦ πώματος, φερόμενα ὑπὸ τῶν ὑδάτων· ἐπειδὴ ὅμως ἡ κατίωσις τοῦ πώματος θὰ ἀπῆρτησε λίαν μακρὸν χρόνον, ἵνα συντελεσθῇ, εἶναι εὐλογον νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ λέδης καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἶχον καταχωθῇ ἀρχῆθεν κενά, ἦτοι ἄνευ χωμάτων· τούτου δ' ἔνεκα εἶχε ληφθῇ ἕκτοτε καὶ ἡ μέριμνα τῆς διὰ λιθαρίων καὶ τοῦ τρίποδος καὶ τῆς πλίνθου ὑποστηρίξεως αὐτοῦ ἐκατέρωθεν.

Εἰσῆλθον ἄρα τὰ χώματα εἰς τὸν λέδηντα κατὰ χρόνους ἱκανῶς μεταγενεστέρους τῆς πρώτης ἀποθέσεως αὐτοῦ, καὶ δὴ διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ, ἦτοι διὰ τῶν εἰσρεόντων ἐκάστοτε ὑετίων ὑδά-

(1) Καλοῦμεν αὐτὴν κατὰ συνθήκην οὕτω· φαίνεται δὲ οὔσα ἢ ὑπόθημα τοῦ λέβητος, ἐν εἵδει ὑποκρατηριδίου τῶν κρατήρων, μετὰ τῶν δύο λοιπῶν εὐρεθεισῶν, ἢ ἴσως λαβαὶ τοῦ πώματος· διότι φέρουσιν ἡλούς προσαρμογῆς ἐπὶ λεπτοτέρου χαλκοῦ ἐλάσματος, οἷον εἶναι τὸ μνημονευθὲν πῶμα τοῦ λέβητος, ὅπερ καὶ ὡς ὑπόθημα δύναται νὰ λογισθῇ μετὰ πλείονος πιθανότητος, λόγῳ τῶν βαρυτάτων τούτων λαβῶν. Περὶ δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργάτου τὸ πρῶτον ἐξαχθείσης λαβῆς διηγοῦνται οἱ χωρικοὶ ὅτι ἦτο ἀπὸ τριῶν ἑτῶν ἐμφανῆς καὶ διεκρίνετο κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ, ἐξ οὗ μάλιστα πολλοὶ τούτων ἐξήρτησαν καὶ συνέδεσαν σχοινίον, δι' οὗ χαλινάγουσιν καὶ ῥυταγωγοῦνται οἱ ὄνοι, ἵνα μὴ εἰσπηδῶσιν εἰς τὸν ἐγγὺς ἐσπαρμένον ἀγρόν· ἐνόμιζον δὲ οἱ χωρικοὶ ὅτι ἦτο ὑπόλειμμα στελέχους δένδρου ἢ ῥίζης ἐλαίας κττ..

των, ὄντων μάλιστα ἀφθόνων, λόγῳ τοῦ ὅτι ὑπερέκειτο μὲν αὐτοῦ χάνδαξ, παρέκειτο δὲ μικρὸς χεῖμαρρος· διὰ ταῦτα τὸ χῶμα, τὸ ἐν τῷ λέβητι, ἦτο λεπτόν, μόνον δὲ μικρά τινα καὶ ὀλίγα ἐνεῖχε λιθάρια, εἰσορμήσαντα κατὰ τὴν πρώτην εἰσροὴν τῶν ὑδάτων διὰ τοῦ ἐνδόντος τέλους τῷ βάρει αὐτῶν πώματος.

Οὕτω λοιπόν, ἀρξάμενος τῆς ἐπισταμένης ἐρεύνης τῶν ἐν τῷ λέβητι χωμάτων, εὗρον εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς χρυσᾶς τινας ψηφίδας, περιδεραίου ἐμφανῶς, καὶ σπόνδυλον ἡλέκτρινον, ὅμοιον τῷ τὸ πρῶτον εὑρεθέντι ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου, ἀλλ' ἄρτιον, καὶ ἕτερα δύο κωνικὰ χρυσᾶ ἐλάσματα, παρακείμενα ἀλλήλοις καὶ ἐπικείμενα ἐπὶ ξυλίνου πιθανῶς πυρήνος, ἅτινα συνεζήγαγον μετ' αὐτοῦ, ὥς εἶχον, ἦτοι μετὰ τοῦ εἰς χῶμα τὰ πολλὰ μεταδληθέντος ξύλου.

Μετ' αὐτὰ δ' εὗρον ἐτέρας πολλὰς ψηφίδας χρυσᾶς καὶ τινὰς ἐκ μαλακῆς τινος μάζης, μόλις συγκρατούμενας, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐζήγαγον χρυσοῦν δακτύλιον, φέροντα προσηρμοσμένην τῷ κρίκῳ πλατεῖαν καὶ ἐπιμήκη χρυσὴν σφενδόνην, ἐφ' ἧς, ἀφαιρέσας ἐλαφρῶς τὸ ἐπικείμενον ὀλίγον πηλῶδες χῶμα, παρετήρησα ὅτι ὑπῆρχεν ἐγχείρακτος παράστασις πλοίου, προσωρμισμένου παρὰ τινα ἀκτὴν· ἐπέδαινον δ' ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ περιεπάτουσαν παρὰ τὴν ἀκτὴν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πρὸς ἐπιβίδασιν ἢ ἀποδίδασιν, ἢ πρὸς ὑποδοχὴν, φέροντες σχῆμα ἐμφανίσεως καὶ ἐνδύσεως τὸ γνωστὸν ἐκ Μυκηναίων καὶ Κρητικῶν εὐρημάτων.

Εὗρον δὲ μετὰ τοῦ δακτυλίου τούτου καὶ δύο ἐτέρους, χρυσοῦς, μετὰ σφενδονῶν ἐπίσης χρυσῶν, ὧν μία μὲν ἦτο λεία καὶ οὐδὲν ἔφερε χάραγμα, ἡ δ' ἐτέρα ἔφερε γεωμετρικὰ κοσμήματα ἡμικυκλικὰ κτ., δεδηλωμένα διὰ χρυσῶν κοκκιδίων· παρὰ τὰ εὐρήματα ταῦτα ὑπῆρχον καὶ τινα λεπτὰ πλακίδια καὶ ἐλασμάτια χρυσᾶ, φέροντα δι' ἐγκρούσεως κοσμήματα γεωμετρικά, ἐπεφάνη δὲ βαθύτερον καὶ μέγα τι κυκλικόν ἀντικείμενον χρυσοῦν. ἐν εἶδει τροχίσκου, ὅπερ μετὰ κόπου ἐζήγαγον, ὥς ὅν συμπεπλεγμένον μετ' ἄλλων εὐρημάτων καὶ ψηφίδων.

Ἄλλ' ἀπομονώσας αὐτὸ καταλλήλως δι' ἀπομακρύνσεως τῶν περικειμένων χωμάτων ἀνήγαγον εἰς φῶς· ἦτο ἄρτιον καὶ εἶχε ποιηθῆ ἐκ μηρίνθου χρυσῆς εἰς γύρους ἐπαλλήλους, οὓς συνεκράτει κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν περίμετρον πλέγμα. γλωχινειοειδῶς προσ-



ηρημένον, ἐξ ὁμοίας μηρίνου· ἔφερε δ' ἔσω, κατὰ διαστυρουμένους δύο διαμέτρους, δύο καρφίδας χαλκᾶς, στερρῶς ἡρμοσμένους, δι' ὧν εἶχον διαπεραθῆ καθ' ἑκάστην τῶν τεσσάρων ἀκτίνων ἀνὰ δύο ἡλέκτριναι σπονδύλωται ψηφίδες.

Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐθεώρησα ὡς ἀποτελοῦν κόσμημα κεφαλῆς γυναικός, οὐχὶ στέμμα βασιλίσσης, ὡς ὃν μικρὸν πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ συγκράτημα τῶν παρὰ τοὺς κροτάφους πλοκάμων τῆς κόμης, οἵτινες εἰσῆρχοντο διὰ τῶν τεσσάρων τομέων καί, περιπλεκόμενοι ἐπὶ τῆς στεφάνης πολλάκις, ἐπέτρεπον καὶ τῆς κόμης τὴν διευθέτησιν, καὶ τὴν ὄψιν τοῦ μετάλλου πολλαχοῦ, καὶ τῶν ἡλεκτρίνων ψηφίδων οὐχ ἦττον· τὸ κατόπιν εὔρεθ' ἕτερον ὅμοιον ἐπεβεβαίωσε τὴν γνώμην μου ταύτην.

Μετὰ δὲ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ χρυσοῦ συγκρατήματος, ἐπιφανέντος μεγάλου χαλκοῦ ἀγγείου, ὁμοίου πρόχῳ, ἐν τῷ λέβητι, ἤρξατο κατὰ μικρὸν ἐπιλαμβάνουσα ἡμᾶς ἡ νύξ καὶ ψεκάδες βροχῆς· ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ ἀποκομίσωμεν ἐκεῖθεν ὅλον τὸν λέβητα μετὰ τῶν χωμάτων, ὡς εἶχε· διότι ὑπελογίζομεν ὅτι πρὸς πλήρη ἐξερεύνησιν τῶν ἐν αὐτῷ κατὰ χώρην ἀπηχεῖτο διηνεκῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἱκανὸν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας ἐργασία.

Ὅθεν, περιελίζαντες τὸν λέβητα ἔξωθεν διὰ σάκκων, καὶ περιδήσαντες αὐτοὺς διὰ τῶν ζωνῶν τῶν ἐργατῶν, ἐξηγάγομεν μετὰ προσοχῆς, ἵνα μὴ διαρραγῇ ἐκ τοῦ βάρους τῶν χωμάτων· ἐπεθήκαμεν δὲ οὕτως ἐπὶ μεγάλου κανοῦ, ὑποστρωθέντος διὰ σάκκων καὶ τούτου, καὶ παρεδώκαμεν τοῖς παρισταμένοις πολιτικοῖς καὶ δικαστικοῖς ὑπαλλήλοις πρὸς φύλαξιν.

Ἐξαχθέντος οὕτω τοῦ λέβητος, ἡδυνήθην ἀκινδύνως νὰ ἐξαγάγω τὰ ὑποκείμενα αὐτῷ· ἦσαν δὲ τρία ξίφη καὶ δύο μακροὶ ὀβελοὶ χαλκοί, ὀρθογωνίου ἐλάσματος, πεπλατυσμένου παρὰ τὰ ἄκρα καὶ συνεστραμμένου κατ' αὐτά, ἅτινα οἱ τὸ πρῶτον καταθέντες τὸν λέβητα ὑπέθηκαν ἐκεῖ, ἐμφανῶς ὡς μὴ χωροῦντα ἐν αὐτῷ· ἐξήγαγον δὲ καὶ τὰς κερατοειδεῖς λαβὰς, ὧν ἡ πρώτη ἐπιφανείσα ἦτό που συγκεκαλλημένη ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀπομείναντος τμήματος τοῦ πώματος.

3) Καθορισμὸς τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ θησαυροῦ·  
οἰκίσκοι τῆς Μυκηναίας περιόδου· πιθανὴ θέσις  
θολωτῶν τάφων Τίρυνθος.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, 10<sup>η</sup> δεκεμβρίου, μετέβην πάλιν εἰς Τίρυνθα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐργασίας, καὶ ἀνέσκαψα εὐρύτερον καὶ βαθύτερον τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εἶχεν εὐρεθῆ ὁ λέβης.

Ἐβηκα δὲ σκοπὸν τῆς ἐργασίας ταύτης τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἐξακριβώσιν τοῦ λόγου, δι' ὃν εἶχε τεθῆ ἐκεῖ ὁ λέβης καὶ τῶν σχετικῶν αἰτίων τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ οὕτως· ὥς ὑπόθεσιν δ' ἔβηκα τόδε· ἐὰν ὁ λέβης ἀπετέλει εἰδὸς τι νεκρικῆς ὑδρίας, ἐν ᾗ εἶχον ἐντεθῆ ὅττ' ἀκέντος νεκροῦ, ἐνὸς ἢ πλειόνων, μετὰ τῶν νενομισμένων κτερισμάτων αὐτῶν, ἐπειδὴ εἶχεν εὐρεθῆ ἀδιατάρακτος, δυνατόν ν' ἀπῆρχεν ἐκεῖ τάφος, ἢ τετράγωνος διὰ πλακῶν, ἢ κτιστὸς ἄλλως, ἢ θολωτὸς μέγας, ἐφ' οὗ, πάλαι καταπεσόντος, εἶχον ἐντεθῆ μέλη τινα τῆς οἰκογενείας, ἴσως τὰ τελευταῖα τοῦ γένους, ᾧ ἀνῆκεν ὁ ὑποτιθέμενος θολωτὸς τάφος.

Ἄλλ' ὁ μὲν λέβης οὐδὲν ἴχνος ὅσπου εἶχε παρουσιάσει κατὰ τὸ χθὲς ἔρευνηθὲν ἐν τέταρτον περίπου τῶν ἔσω αὐτοῦ· ἢ δ' εὐρυτέρα αὕτη ἀνασκαφὴ δὲν ἐνεφάνιζεν οὔτε πλακῶν ἴχνος, οὔτε ὀρθογωνίου τινὸς κτιστοῦ μεζῶνος τάφου σημεῖα, οὔτε θολωτοῦ τοίχον, κατὰ τὸ ἔρευνηθὲν τοῦλάχιστον μικρὸν διάστημα, ἀλλὰ τοιχάρια εὐτελῆ μικρῶν λίθων ἀξέστων, εἰς δύο ἢ τρεῖς δόμους ἀτέχνως καὶ ἀσθενῶς τὰ πολλὰ ἐκτισμένα.

Ἐν δὲ μόνον τοιχάριον, ἐπιμελέστερόν πως καὶ ἰσχυρότερον πεποιημένον εἰς τρεῖς δόμους, ἐπ' αὐτῆς τῆς βατῆς ὁδοῦ παρὰ τὸ εὐρημα διαφανόμενον, ἠδύνατό τις ν' ἐκλάβῃ εἰκαστικῶς, ὥς ἀποτελοῦν ἴσως ὁρομίσκον μικροῦ θολωτοῦ τάφου, οἷοι εἶναι ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ τῆς Γεωμετρικῆς περιόδου, ὧν πολλοὺς εὔρομεν καὶ ἀνεσκάψαμεν ἐν Σέσκλη καὶ Λέστικῃ τῆς Θεσσαλίας, περὶ ὧν βλ. *Πρακτικὰ* 1911 σελ. 292-297. Ἄλλ' ἡ ἀνασκαφὴ καὶ παρακολούθησις τοῦ τοιχαρίου τούτου ἀπέδειξεν ὅτι καὶ αὐτὸ ἀπετέλει τοίχον οἰκίσκου. Οὕτως ἐφαίνετο ἀποκλειομένη, ἢ ὑπόθεσις τῆς ὑπάρξεως ἐκεῖ τάφου ὀρθογωνίου ἢ θολωτοῦ. Ἐθεδαιούτο δὲ ἢ ὑπαρξίς οἰκίσκου τῆς ἑξῆς πόλεως τῆς Τίρυν-

θος, ἀνηκόντων βεβαίως τῇ λαϊκῇ τάξει τῶν λίαν πενήτων, καὶ ἐκτισμένων τὰ μὲν κάτω ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας δόμους διὰ μικρῶν ἀλαξεύτων λίθων, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ὕψους δι' ὠμῶν πλίνθων, καθ' ἃ καὶ σήμερον κτίζουσιν ἐκεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐγγύς τῶν πέριξ οἱ πενέστεροι τῶν χωρικῶν· οὕτω δὲ ἡρμηνεύετο καὶ τὸ φορητὸν χώμα, ὑπερ ἄφθονον ὑπέρκειται τῶν λιθίνων τοιχαρίων, ἐκ τῶν καταπεσόντων πάσαι πλινθίνων τοίχων τὸ πλείστον προερχόμενον.

Μόνη ὅμως ὑποψία παρκαμένει τὸ γεγονός, καθ' ὃ τὰ ὕδατα καταπίνονται ἐν τῷ πρὸς τὸν ἄγρον χώρῳ τῆς σκαφῆς, ἐν ᾧ πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει στερρόν ἔδαφος, συγκρατοῦν λιμνάζον ὕδωρ· πρέπει λοιπὸν νὰ γένηται ἐκεῖ εὐρυτέρα τις ἔρευνα πρὸς εὑρεσιν τοῦ αἰτίου τῆς πόσεως, διότι καὶ τινα σημεῖα τοίχων βαθύτατα διακρίνονται ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ.

Ἐξηκρίδωσα δὲ ὅτι ἐπὶ τοιοῦτου λιθίνου τοιχαρίου ἐνὸς τῶν οἰκίσκων εἶχε κατατεθῇ ὁ λέβης· τούτου μέρος διέρρηξαν οἱ τὸ πρῶτον καταθέντες αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον ἀπητεῖτο, ἵνα περιληφθῇ ὁ λέβης καὶ τὰ μνημονευθέντα παραρτήματα αὐτοῦ. Ἦτο λοιπὸν ἐμφανὲς ὅτι οἱ κάτοχοι τοῦ λέβητος ὥρυξαν βόθρον μικρὸν καὶ ἀβαθῆ, περὶ τὸ ἐν μέτρον πλάτους, καὶ μήκους καὶ βάθους τοσοῦτου, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὀρυξιν ταύτην συνήντησαν διερχόμενον ὑποκάτω τοιχάριον, πάσαι καταπεπτωκότος καὶ ἀγνοουμένου οἰκίσκου, ὑπερ διέρρηξαν ἐν τῷ ἀπαιτουμένῳ ὑπὸ τοῦ ἔργου αὐτῶν μέρος.

Ἰπέθηκαν δὲ οἱ κάτοχοι τοῦ λέβητος ἐν τῷ βόθρῳ ἐκεῖνῳ κατωτάτω πλακοειδεῖς τινὰς λίθους μικρούς, ὡς ἐξισωτικὸν στήριγμα, τὰ ξίφη καὶ τοὺς χαλκοὺς ὀβελοὺς, ἐπ' αὐτῶν δὲ κατέθηκαν τὸν λέβητα μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ, ὑποστηρίξαντες αὐτὸν διὰ λιθαρίων πανταχόθεν ἐπὶ τι ὕψος ἐκ τῶν κατωτάτω, ἔτι δὲ κατὰ τὰ πλευρὰ διὰ τοῦ τρίποδος καὶ τῆς χαλκῆς πλίνθου, περὶ ὧν προείπον. Ἐπλήρωσαν δὲ μετὰ ταῦτα τὸν βόθρον χωμάτων, μετὰ τινος προσοχῆς ῥιπτομένων, παρεντιθέντες ἐκάστοτε καὶ ὑψηλότερον ἐνιαχοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν τοῦ λέβητος λιθάρια πρὸς στερέωσιν βεβαίως· οὕτω δ' ἔχοντες πεπωματισμένον ἤδη τὸν λέβητα



διὰ τοῦ ὑποθήματος μετὰ τῶν τριῶν λαβῶν, ἐκάλυψαν διὰ χωμάτων καὶ λιθαρίων τὸν βόθρον ἐντελῶς ἕως ἄνω.

Τὰ δ' εὐρεθέντα καὶ κατὰ τὴν σκαφὴν ταύτην ἱκανὰ θραύσματα πηλίνων ἀγγείων, ἅτινα δὲν ἔσχον ἐπαρκή χρόνον οὐδὲ τὰ μέσα πρόχειρα, ἵνα καθάρω καὶ μελετήσω, ἐξέλαβον τὸ κατ' ἀρχάς, ἐκ τινων γραπτῶν τμημάτων ὁρμώμενος, ὥς ὄντα τῆς Γεωμετρικῆς περιόδου, λίαν πρωϊμῶν χρόνων· ὄντως δὲ τινα τούτων φέρουσι γραπτὰ κοσμήματα γεωμετρικά, ὄντα ὁμοιότατα τοῖς ἐν Θεσσαλίᾳ εὐρεθεῖσιν ἀγγείοις τῆς αὐτῆς περιόδου. Μετέπειτα ὅμως ὁ Κάρω καθώρισεν αὐτά, ὥς ὄντα τῆς Μυκηναίας περιόδου, ἀλλ' ἰδιάζοντος τύπου καὶ κοσμητικῆς ἐπιχωρίου ἐν Τίρυνθι, ὥς συμπεραίνει ἐκ μακρᾶς καὶ ἐπισταμένης μελέτης τῆς ἐν αὐτῇ κεραμεικῆς.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐδεχαιώθην διὰ τῆς προειρημένης ἀνασκαφῆς ὅτι ἐπὶ τοῦ χώρου ἐκείνου δὲν ὑπῆρχεν οὐδενὸς εἵδους τέφρος, οὐδὲ θολωτοῦ ἐμφανές τι σημεῖον, ἐπέστρεψα εἰς Ναύπλιον, ἀνχμέων διαταγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν κανονικῆς εὐρυτέρας ἀνασκαφῆς καὶ ἐξερευνήσεως.

Τῇ δ' 11<sup>η</sup> δεκεμβρίου προσεκλήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ἵνα ἐξερευνήσω τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἐν τῇ λέδῃτι παρεκάλεσα ὅμως νὰ ἀναδληθῇ ἐπὶ τινὰς ἔτι ἡμέρας ἢ ἔρευνα αὕτη, ὅπως μεταξὺ ἔλθωσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἢ ὁ ἀρμόδιος ἀρχαιολογικὸς ἔφορος κ. Ἀ. Φιλαδέλφεύς, ἢ ὁ Κάρω, ἢ ἀμφότεροι, λαβόντες ἥδη πλήρη γινώσιν τῶν τέως εὐρεθέντων καὶ τῆς μεγάλης σπουδαιότητος αὐτῶν.

Ὅντως δὲ τῇ 12<sup>η</sup> δεκεμβρίου ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Κάρω, ᾧ καὶ ἐπιδείξας τὴν θέσιν τοῦ εὐρήματος, ἀνεκοίνωσα τὰ ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνασκαφῆς μου συμπεράσματα· περιελθόντες δὲ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν πόλιν καὶ τὰ περὶ αὐτήν, συνεζητήσαμεν ἄλλα τε καὶ τὴν γνώμην μου, καθ' ἣν δύνανται νὰ εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἐγγύτατα κράσπεδα τοῦ λόφου τῆς Τίρυνθος, πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν ἰδίως πλευράν, τάφοι θολωτοὶ ἢ φρεατοεἰδεῖς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν ἀρξάντων τῆς πόλεως ἐπὶ πολλὰς συνεχῶς ἑκατονταετηρίδας Μυκηναίων ἡγεμόνων.

Ὁ δὲ Κάρω τότε δὲν ἠρνήθη μὲν τὴν ὑπαρξιν τοιούτων βα-

σιλικῶν τάφων, ἐθεώρει ὅμως λίαν δυσχερῆ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῶν· διότι, ἔλεγε, τὰ μὲν ἔσω τῆς ὅλης ἀκροπόλεως τῆς Ἐϋρυπύλου εἶχε πανταχοῦ ἐξερευνηθεῖν καὶ οὐδὲν σημεῖον τάφων τῆς Μυκηναϊκῆς περιόδου συνήντησεν, ἀμφιδάλλει δὲ περὶ τοῦ ἀν' ὑπελείπετο ἔτι χώρος τις πρὸς τοιαύτην ἔρευναν κατὰ τὰ ἔσω τῆς τε ὑψηλοτέρας καὶ τῆς ταπεινοτέρας τετειχισμένης ἀκροπόλεως τῆς Ἐϋρυπύλου.

Τὰ δ' ἔξω τῶν ἀκροπόλεων τούτων, ἔλεγεν ὁ Κάρω, ἐπὶ μακρὰν ἔκτασιν εἶχεν ἐξερευνηθεῖν αὐτὸς μετ' ἱκανῆς λεπτομερείας, ἵνα μάλιστα προσδιορίσῃ τὸν χώρον, ὃν κατελαμβάνεν ἡ ἀτειχίστος πόλις, ἡ κάτω πόλις λεγομένη. Εἶχε δ' εὖρει κατ' αὐτὴν καὶ οἰκίσκους πολλοὺς καὶ τάφους περὶ τοὺς ἐξήκοντα, τῆς Γεωμετρικῆς ὅμως περιόδου τούτους, λίαν πτωχοὺς καὶ οὐδὲν σχεδὸν ἐνέχοντας τὸ λόγου ἄξιον.

Περὶ δὲ τῶν τάφων τῆς Μυκηναϊκῆς περιόδου εἶχε σχηματίσει τὴν γνώμην ὁ Κάρω ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητηθῶσι μάλιστα παρὰ τὸν ἤδη ἐν ἔτει 1914 εὐρεθέντα ὑπ' αὐτοῦ θολωτὸν ἄρτιον τάφον, κατὰ τὰ κράσπεδα τοῦ ἔναντι τῆς Ἐϋρυπύλου καὶ πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς κειμένου ἱκανῶς ὑψηλοῦ βουνοῦ τοῦ Ἀγίου Ἡλίου περὶ οὗ βλ. τὰ προειρημένα ἐν σελ. 202-203, καὶ ὅτι σκοπεῖ νὰ ἐξερευνηθῇ καὶ περαιτέρω τὴν θέσιν ἐκείνην πρὸς τοῦτο ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ.

#### 4) Ἀναγραφή τῶν τοῦ ἐν Ἐϋρυπύλῳ θησαυροῦ ἀρχαίων.

Τῇ δὲ 13ῃ δεκεμβρίου, ἐπὶ δεκάωρον συνεχῶς ἐργασθέντες μετὰ τοῦ Κάρω, παρισταμένων τῶν τε προειρημένων δημοσίων ὑπαλλήλων, μετὰ τῶν ἑαυτῶν βοηθῶν, καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κ. Σωτηριάδου, ἐξερευνήσαμεν ἐντελῶς τὸν λέβητα, καὶ τὰ μὲν χρυσὰ καὶ ἕτερα μικρὰ ἀντικείμενα ἔθεσα καταλλήλως ἐν κυτίοις, προφυλάξας αὐτὰ διὰ βάμβακος, πάντα δὲ ὁμοῦ ἐσφραγίσσαμεν ἐν κιβωτίῳ πρὸς ἀσφαλῆ μεταφορὰν εἰς Ἀθήνας, τὰ δὲ χαλκὰ καὶ σιδηρὰ παρέδομεν ἐντελῆ, ὥς εἶχον εὐρεθῆ, τῷ φύλακι τοῦ Μουσείου Ναυπλίου, ἵνα φυλαχθῶσιν ἐν αὐτῷ προσωρινῶς.

Κατέγραψα δὲ προχείρως πάντα, καθ' ἣν ἀνευρίσκοντο τά-  
ξιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ὡς ἐξήγοντο ἐκ τοῦ λέδητος, ἐν τῷ συν-  
ταχθέντι ἐπισήμῳ πρωτοκόλλῳ, ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς :

« Ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἐν τῷ νομαρχειακῷ καταστήματι σήμε-  
ρον τῇ 13<sup>ῃ</sup> δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἑννεακοσιοστοῦ δεκάτου  
πέμπτου ἔτους (1915), συνελθόντες ὁ νομάρχης Ἀργολιδοκο-  
ρινθίας Θ. Λέκκας, ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν Σ. Σωτηριάδης, ὁ  
γυμνασιάρχης Στέρ. Παρασκευᾶς, ὁ ἑφορὸς τῶν ἀρχαιοτήτων  
Θεσσαλίας καὶ νῦν ἐφεδρὸς ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Ἀπό-  
στολος Ἀρδανιτόπουλλος, καὶ ἐρευνήσαντες ἀρχαίον χαλκοῦν  
λέδητα, ὅστις ἀνευρέθη ἐν Τίρυνθι, καὶ ὅστις εἶχε μετακομισθῇ  
ὑπὸ τούτων ἐνταῦθα καὶ συσκευασθῇ καὶ σφραγισθῇ καταλλή-  
λως, μετὰ προηγουμένην βεβαίωσιν τοῦ ἀλυμάντου τῶν τεθει-  
μένων σφρχγίδων, μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν τούτου ἀνέυρομεν τὰ  
ἑξῆς (1) :

« 1) Τμήματα ἐλεφαντοστοῦ καὶ τρεῖς ψηφίδας μαλακῆς  
μάζης· ταῦτα ἐτέθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1 κυτίῳ.

« 2) Τεσσαράκοντα δύο ψηφίδας μαλακῆς μάζης· αὗται ἐτέ-  
θησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2 κυτίῳ.

« 3) Πέντε μεγάλα τμήματα ἐλεφαντοστοῦ· ταῦτα ἐτέθησαν  
ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3 κυτίῳ.

« 4)—α') Ἐνα μέγαν χρυσοῦν δακτύλιον μετὰ μεγάλης χρυ-  
στῆς σφενδόνης συμφυοῦς τῇ κρίκῳ, ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἑγγλυπτος  
παράστασις καθημένης θεᾶς, πρὸς ἣν προσέρχονται τέσσαρες ὀρ-  
θοὶ λέοντες, κομίζοντες δῶρα· —β') ἓνα χρυσοῦν δακτύλιον μετὰ  
σφενδόνης χρυσῆς, ἐφ' ἧς εἶναι ἐγκεχαραγμένη παράστασις πλοίου  
καὶ ἀνθρώπων· —γ') ἓνα διάτρητον κύλινδρον, ἐφ' οὗ ἔχουσιν  
ἐγχραχθῇ ὀρθοὶ ἄνδρες, πτηνὰ καὶ κοσμήματα ἢ σύμβολα τοῦ  
τύπου τῶν Χετταίων· —δ') ἐν σπειροειδῆς, χρυσοῦν, χονδρὸν κό-  
σμημα ἐν εἴδει δακτυλίου εἰς τρεῖς κύκλους, φέρον συγκεκολλη-

(1) Τοῖς ἐνθάδε ἀναγραφομένοις περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐν τῇ χώρῳ  
τῶν ἀνασκαφῶν τὸ πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ εὐρεθέντα χρυσᾶ, ἅτινα κατὰ τὸ πέ-  
ρας τῆς ἀνασκαφῆς τῆς 9<sup>ης</sup> δεκεμβρίου εἶχον θέσει πάλιν ἐν τῷ ἀποκο-  
μισθέντι λέβητι.



μένας τυχαίως δύο ψηφίδας μαλακῆς μάζης. — ε') ἐν μικρὸν ἔλασμα χρυσοῦν, παριστῶν κεφαλὴν ταύρου. — ς') δύο σπειροειδῇ ἀκκονόιστα χρυσᾷ ἐλάσματα μικρά. — ζ') δύο σπείρας χρυσᾶς συρματοειδεῖς, συμπεπλεγμέναι μετ' ἀλλήλων. — η') τέσσαρα ἐλάσματα πλακοειδῇ χρυσᾷ, ἐν εἵδει φύλλων, ἄνευ κοσμημάτων. — θ') ὀκτὼ μικρὰ τεμάχια ἐλασμάτων ὁμοίων χρυσῶν. — ι') τρεῖς σφενδόνας χρυσᾶς δακτυλίων, ὧν ἡ μία ἄνευ κοσμημάτων, αἱ δὲ δύο μετὰ κοκκιδίων χρυσῶν. — ια') ἐν σπειροειδῆς χρυσοῦν σύρμα, ἥτοι κρίκον δακτυλίου. — ιβ') τέσσαρα μικρὰ χρυσᾷ σύρματα ἀπλᾶ. — ιγ') ἐν τμήμα χρυσῆς ῥάβδου ἀκατεργάστου. — ιδ') δύο σπείρας δακτυλιοειδεῖς χρυσᾶς, ἥτοι κρίκους δακτυλίων. — ιε') ἑξ ψηφίδας χρυσᾶς, εὐρεθείσας ὑπὸ τὴν μικροτάτην χαλκὴν φιάλην τῶν ἐν τῇ λέβητι· ταῦτα πάντα ἐτέθησαν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 4 κυτίῳ.

« 5) — α') Μίαν ἡλεκτρίνην μεγάλην ψηφίδα. — β') ἐτέραν ὁμοίαν. — γ') δύο τμήματα ἐμβλήματος ἐκ πρασίνης μάζης. — δ') μίαν ῥομβοειδῇ ψηφίδα μαλακῆς μάζης, φέρουσαν ἐγχαράκτους γραμμὰς καὶ τυχαίως συγκεκολλημένας ἑξ μικρὰς χρυσᾶς ψηφίδας. — ε') δύο κυλινδρικοὺς σπονδύλους ἡλεκτρίνους. — ς') μίαν ψηφίδα μαλακῆς μάζης· ταῦτα πάντα ἐτέθησαν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 5 κυτίῳ.

« 6) Μίαν σπειροειδῇ μεγάλην στεφάνην χρυσήν, φέρουσαν ἔσω σταυροειδῶς δύο σύρματα χαλκᾶ, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι διαπεπερασμένοι ἑξ ψηφίδες ἡλέκτρινα· αὕτη ἐτέθη ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 6 κυτίῳ.

« 7) Μίαν ὁμοιοτάτην τῇ ἀνωτέρῳ στεφάνην χρυσήν μετὰ πέντε ἡλεκτρίνων ψηφίδων καὶ τριῶν τμημάτων ὁμοίας ψηφίδος· αὕτη ἐτέθη ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 7 κυτίῳ.

« 8) — α') Μίαν ψηφίδα μαλακῆς μάζης. — β') ἐν κυλινδρικόν κόσμημα χρυσοῦν, φέρον ἑξῶθεν κοκκίδια χρυσᾷ μετὰ τυχαίως συγκεκολλημένου χαλκοῦ ἐλάσματος καὶ μιᾶς χρυσῆς ψηφίδος. — γ') ἓνα ὀγκίσκον ἐκ τυχαίως συγκεκολλημένων μικρῶν χρυσῶν ψηφίδων περιδεραίου· ταῦτα πάντα ἐτέθησαν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 8 κυτίῳ.

« 9) Τέσσαρες χρυσοὺς κώνους μετ' ἐγκρούστων κοσμημά-

των, ὧν οἱ δύο εἶχον παραληφθῆ παρὰ τοῦ κ. γυμνασιάρχου ἐν Τίρυνθι καὶ εἶχον τεθῆ εἰς τὸν ἀποσφραγισθέντα λέβητα· οὗτοι ἐτέθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 9 κυτίῳ.

« 10) Δύο μεγάλα συρματοειδῆ πλέγματα χρυσᾶ, ἱκανῶς πυκνά· ταῦτα ἐτέθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 10 κυτίῳ.

« 11) Δώδεκα τμήματα πλακὸς ἐξ ἐλεφαντοστοῦ, λίαν ἐφθαρμένα· ταῦτα ἐτέθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 11 κυτίῳ.

« 12) Ἐν χρυσῶν σπειροειδῆς κόσμημα ἐν εἵδει ψελλίου, φέρον τυχαίως συγκεκολλημένον χαλκοῦν ἔλασμα, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ὁμοίως συγκεκολλημέναι δέκα καὶ ὀκτὼ μικραὶ χρυσαὶ ψηφίδες· τοῦτο ἐτέθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 12 κυτίῳ.

« 13) — α') Ἐνα κυλινδρικὸν ἀχάτην διάτρητον μετὰ ὀκτὼ τυχαίως συγκεκολλημένων χρυσῶν ψηφίδων· — β') ἓνα ἀχάτην ἀμυγδαλωτόν, διάτρητον· — γ') δεκαπέντε κυλινδρικά χρυσᾶ κοσμήματα, φέροντα ἔξωθεν κοκκίδια χρυσᾶ· — δ') πέντε χρυσᾶς ψηφίδας περιδεραίου, μικράς, διατρήτους· — ε') δέκα καὶ ἑπτὰ ὁμοίας· — ς') τρεῖς ὁμοίας· — ζ') τεσσαράκοντα καὶ ἑξ ὁμοίας· — η') ἑκατὸν ὁμοίας· — θ') ἑξ ὁμοίας· — ι') πέντε ὁμοίας· — ια') τρεῖς ὁμοίας· — ιβ') ἑννέα ὁμοίας· — ιγ') ἑξήκοντα ὁμοίας λίαν μικράς· πάντα ταῦτα ἐτέθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 13 κυτίῳ.

« 14) Δύο τμήματα λαδῆς ἐξ ἐλεφαντοστοῦ· ταῦτα ἐτέθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 14 κυτίῳ.

« 15) Χώματά τινα μετὰ τριμμάτων ἐλεφαντοστοῦ, ἅτινα ἐτέθησαν ἐντὸς χαρτίου, φέροντος ἀριθ. 15.

« 16) Τμήματα χαλκοῦ ἀγγείου, σχεδὸν ἀκεραίου, καὶ τμήματα ἑτέρου χαλκοῦ σκεύους μετὰ λαδῆς ἐν σχήματι νήσης· ταῦτα ἐτέθησαν ἐντὸς λευκοσιδήρου δοχείου.

« Πάντα τὰ ἄνω ἀντικείμενα ἐν τοῖς ἀναφερομένοις κυτίοις, ἐτέθησαν ἐντὸς ἑτέρου κιβωτίου ἐκ λευκοσιδήρου, ὅπερ, συσκευασθὲν καταλλήλως, ἐσφραγίσθη διὰ τῶν σφραγίδων τοῦ νομάρχου καὶ τοῦ γυμνασιάρχου, παρελήφθη δὲ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπὸ τοῦ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Ἀποστ. Ἀρβανιτοπούλλου, ἵνα παραδοθῇ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν.

« Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα ἔκθεσις εἰς διπλοῦν, ἥτις υπογράφεται νομίμως. Ὁ νομάρχης Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας



Θ. Λέκκας. Ὁ παρ' ἐφέταις εἰσπαγγελεὺς Σ. Σωτηριάδης. Ὁ γυμνασιάρχης Σ. Παρτσικευᾶς. Ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Ἀ. Σ. Ἀρβανιτόπουλλος ».

Τῶν δὲ χαλκῶν κλ. ἀντικειμένων, τῶν ἀποσταλέντων καὶ κατεθέντων ἐν τῷ Μουσείῳ Ναυπλίου, ἔδωκα κατάλογον τῷ κ. νομάρχῃ· καταριθμοῦνται δὲ ταῦτα προχείρως ὡς ἑξῆς :

« Εἰς λέβης μέγας, χαλκοῦς, ἀκέραιος· εἰς τρίπους χαλκοῦς ἀκέραιος· μία πλίνθος ὀρειχαλκῇ ἀκέραιος, πλάτους 0·15, βάρους 9 1/2 ὀκάδων, ἣς τὰ ἔσω ὑπὸ ἐλαφρὸν στρῶμα κατιώσεως λάμπουσιν ὡς χρυσοί· δύο ξίφη χαλκοσιδηρᾶ, ὧν ἐν τετρασμένον εἰς τρία τμήματα· δύο χαλκᾶ ἐλάσματα ἐκ τρίτου ξίφους· δύο ὀβελοὶ χαλκοῖ, ἀκέραιοι· τρεῖς μεγάλοι λαδαί, ἢ μάλλον πόδες ὑποθήματος τοῦ λέβητος, κερατοειδεῖς, χαλκοσιδηραί· ἱκανὰ τμήματα χαλκοῦ λεπτοῦ πώματος τοῦ λέβητος· τέσσαρες χαλκαὶ λοπάδες ἀκέραιοι, ἐντὸς τοῦ λέβητος εὑρεθεῖσαι· μέγα χαλκοῦν ἀγγεῖον ἐν εἵδει πυράννου ἀκέραιον (1), ἔχον τρεῖς πόδας, ἐντὸς τοῦ λέβητος ἐπίσης εὑρεθέν· μία ἄρπη σιδηρᾶ, ἀκέραιος εἰς δύο τμήματα· μία ἄρπη χαλκῇ, ἀκέραιος· τμήματά τινα ξίφους χαλκοῦ· τμήματα ἀγγείου χαλκοῦ· πηλίνων ἀγγείων τμήματα ἕξω τε καὶ τινι ἔσω τοῦ λέβητος εὑρεθέντα· σάκκος πλήρης χωμάτων, τῶν ἐν τῷ λέβητι εὑρεθέντων, ἵνα ἐξετασθῶσι λεπτομερέστερον, μήπως περιέχωσί τι, ἰδίως λίαν μικρὰς ψηφιδας, διαφυγούσας τὴν πρώτην ἔρευναν ».

Ταῦτα πάντα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 206 τῆς 14<sup>ης</sup> δεκεμβρίου τοῦ 1915<sup>ου</sup> ἔτους ἐγγράφου αὐτοῦ ἐδήλωσεν ὅτι παρέλαβε καὶ κατέθηκε πρὸς φύλαξιν ἐν τῷ Μουσείῳ Ναυπλίου ὁ ἀρμόδιος ἀρχαιολογικὸς ἔφορος Ἀργολιδοκορινθίας καὶ Ἀρχαδίας κ. Ἀ. Φιλαδελφεύς, ὅστις ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν τὴν νύκτα τῆς 13<sup>ης</sup> δεκεμβρίου. Δὲν ἀναφέρονται ὁμως ἐν αὐτῷ οἱ δύο χαλκοὶ ὀβελοί, κατὰ τινα παραδρομὴν μὴ ἀναγραφέντες ἴσως ἐν τῷ πρὸς τὸν κ. νομάρχην ἀπευθυνθέντι σημειωματί μου.

(1) Τοῦτο, ἐν ᾧ περιηράζετο τῇ ὑστεραίᾳ ἐν τῷ μουσεῖῳ Ναυπλίου ὁ κ. Ἀ. Φιλαδελφεύς, διωλισθησε τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ καταπεσὼν ἐθραύσθη εἰς πολυάριθμα τμήματα.



δ) Ἑρμηνεία τοῦ θησαυροῦ Τίρυνθος· κατὰθεοις ἡ κλέμμα;

Ἐκ δὲ τῆς γενομένης ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τελικῆς ἐξερευνησεως τοῦ λέβητος ἐβεβαιώθη ὅτι ἐν αὐτῷ δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲν ἴχνος ὁστών· ἂν εἶχόν ποτε ἐντεθῇ ὁστὰ κεκαυμένου νεκροῦ καὶ τὸν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ἀποσυντεθέντα ὅλως, μετετράπησαν εἰς χῶμα, δὲν δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ ἀναμφισβητήτως· ἀλλ' ἡ ἐμὴ ἐξέτασις αὐτῶν παρέχει μοι τὸ βέβαιον συμπέρασμα ὅτι δὲν εἶχον ἐντεθῇ οὐδέποτε ἐν τῷ λέβητι ὁστὰ. οὔτε ἐκ καύσεως, οὔτε οἰαδῆποτε.

Διότι ἔσχον τὴν πείραν, συναχθεῖσαν ἐκ μακρᾶς παρατηρήσεως τῶν πολυαριθμῶν λιθίνων καὶ πηλίνων θηκῶν, ἃς εὑρον ἐν τοῖς νεκροταφείοις τῆς ἀρχαίας Διμητριάδος ἐν τῇ Θεσσαλικῇ Μαγνησίᾳ, αἵτινες περιεῖχον κεκαυμένα ὁστὰ ποικίλων ἡλικιῶν ἀνθρώπων, βρεφῶν ἔτι· καίτοι δ' αἱ θῆκαι αὗται ἐνεῖχον πολλὰς χῶματα, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου εἰσελθόντα, τὰ ἐν αὐταῖς ὁστὰ οὐδὲ οὕτως εἶχον ἀποσυντεθῇ, ἀλλὰ παρέμενον ὅπως δῆποτε εὐδιάκριτα· ὁμοίως παραμένουσι καὶ τὰ ἄκαυστα ὁστὰ εὐδιάκριτα, ὥς ἀφίνοντα, καὶ τὰ ὅλως ἀποσυντεθειμένα, τεφρώδη τινὰ κόνιν.

Οὕτω λοιπὸν ἀποκλείεται οἰαδῆποτε ὑπόθεσις περὶ ἐνθέσεώς ποτε ἐν τῷ λέβητι ὁστών· διότι καὶ τὸ ἐν αὐτῇ χῶμα ἦτο ὁμοιόμορφον καὶ πανταχοῦ μονοχρώματον, πλὴν που τῶν ὀλίγων ὑπὲρ τὸν πυθμένα αὐτοῦ χωμάτων, ἅτινα ἐνεφάνιζόν τινα μελανότητα καὶ ἦσαν κατὰ τι ἀμμώδη· τοῦτο ὅμως συνέβη λόγω τῆς ἐν μέρει κατιώσεως τοῦ πυθμένου τοῦ λέβητος.

Ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διημέρου ἀνασκαφῆς μου λαδὼν ὑπ' ὄψιν, ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν περὶ τοῦ ὅτι τὸ εὑρημα δὲν ἦτο θήκη καέντος νεκροῦ, οὔτε κτερίσμα τάφου, ἀλλὰ κατὰθεοις, depositio, ὥς λέγουσιν οἱ νομικοί, καὶ ἐνεῖχεν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ καθοριζομένου ὑπ' αὐτῶν θησαυροῦ, ὅστις ὀρίζεται ὥς ἑξῆς: *thensaurus est depositio quaedam pecuniae, cuius non exstat memoria. et iam dominum non habet, καίτοι οὐσιωστικῶς δύνανται τινα τοῦ ὀρισμοῦ*

τούτου νὰ ἀμφισβητηθῶσι, καθ' ἃ εἶπεν ἡμῖν ὁ περὶ τὰ νομικὰ δεινὸς κ. Περικλῆς Βιζουκίδης· ἐνθάδε μάλιστα δὲν πρόκειται περὶ pecuniae.

Πότε δὲ καὶ ὑπὸ τίνων κατετέθη ὁ θησαυρὸς οὗτος ἐκεῖ; Ὅτι τὸ εὔρημα τοῦτο δὲν εἶναι κλέμμα, καὶ ὅτι δὲν ἀπεκρύβη ἐκεῖ ὑπὸ μεταγενεστέρων τινῶν κλεπτῶν, προκύπτει μετὰ πιθανότητος ἐκ τῆς καταστάσεως, ἐν ᾗ εὑρέθη· ἂν δὴλα δὴ νεωτέρων τινῶν χρόνων κλέπται, ἢ συληταὶ ἀρχαίου τινος τάφου, λ. χ. τοῦ ὑπὸ τοῦ Κάρω εὑρεθέντος σεσυλημένου, ἀπέκρυπτον αὐτὰ ἐκεῖ, ἵνα ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἀποκομίσωσι. θὰ ἦτο δυσχερὲς νὰ κατανοηθῇ διὰ τί μεθ' ἱκανῆς ἐπιμελείας, μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ μετὰ τινος ἀνέσεως εἶχον καταχῶσει πάντα· διότι συνήθως ἐν τοιαύταις καὶ ὑπὸ τοιούτων ἀνθρώπων τελουμέναις ἀποκρύψεσι, τὸ ἔργον ἐνεργεῖται κρύφα καὶ μετὰ σπουδῆς, τὰ δὲ τῆς κλοπῆς ἀντικείμενα καταχώννυνται ἐν ἀταξίᾳ.

Ἄν δὲ ταῦτα κατετίθεντο ὑπ' αὐτῶν τῶν νικητῶν, τῶν λαφυραγωγῶν αὐτὸ τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἐν Ἐίρυνθι τελευταίου Μυκηναίου βασιλέως, ἦτοι ὑπὸ τινῶν ἀπλῶν στρατιωτῶν, οὔτινες, φόβῳ τῶν προΐσταμένων αὐτῶν ἀξιωματικῶν, ἀπέκρυψαν αὐτὰ καὶ ἀπ' ἐκείνων, ἵνα ἐν εὐθέτῳ καιρῷ παραλάβωσιν ἀνενόχλητοι τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν καὶ πλουσιωτάτην λείαν, πάλιν τὰ πράγματα ταῦτα θὰ εὕρισκοντο φύρδην μίγδην καὶ ἐν σπουδῇ τεθειμένα, μικρὰ δὲ τινα, τὰ πολυτιμότερα ἄλλως πάντων, οἷα εἶναι οἱ θακτύλιοι, οὐδὲ θὰ ἐνετίθεντο ἐκεῖ ὑπὸ τοιούτων ἀνθρώπων ἀρχήθεν, εὐφόρητα ὄντα καὶ ἄλλως εὐκρυπτα.

Καὶ ἄλλῶς μὲν δὲν δύναται νὰ ἀποκλεισθῇ ὅλως ἡ τελευταία αὕτη ὑπόθεσις, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι νικηταὶ ἀρχαῖοι, σύγχρονοι περίπου τῶν εὐρημάτων, θὰ εἶχον καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἀποκρύψωσι τὰ λάφυρα αὐτῶν μετὰ τινος προσοχῆς ὅπωςδὴποτε καὶ ἀσφαλείας, ἐτι δὲ μετὰ συμβόλων πρὸς μέλλουσαν αὐτῶν ἀνεύρεσιν, οἷα σύμβολα ἀποτελοῦσιν οἱ περὶ τὸν λέβητα λίθοι, τεθέντες πρὸς τε τοιοῦτόν τινα σκοπὸν καὶ πρὸς στερεὰν ἰδρυσιν τοῦ λέβητος· ἀλλὰ προκύπτουσιν ἐν τοιαύτῃ παραδοχῇ ἄλλαι τε ἀπορίαι καὶ αὕτη ἡ διάσωσις τοῦ εὐρήματος ἀθίκτου· ἡ ἄλωσις τῆς Ἐίρυνθος, ἡ λει-

λασία καὶ πυρπόλησις τοῦ ἀνακτόρου καὶ τὰ συναφῇ τούτοις ἔργα, ἀποτελοῦσι τέρμα τῆς πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως, μεθ' ὃ κύριον μέλημα τῶν λαφυραγωγῶν θὰ ἦτο ἡ ἀναγωγή τῆς ἀποκρυθείσης τοσαύτης λείας· δυσχερὲς δὲ εἶναι πρὸς παραδοχὴν τὸ ὅτι ἐξέλιπον πάντες οἱ νικηταὶ λαφυραγωγοί, καὶ ὅτι παρέμεινεν ἐκεῖ ἄθικτος τοῦτου ἕνεκα ἡ λεία.

Διότι ἑτέρα τις ὑπόθεσις ἐνέχει πλείονας πιθανότητας, ἡ ἐξ ἧς: εὐλογον εἶναι νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι κατὰ τοὺς συχνοὺς πολέμους τῶν ἐπιχωρίων, κατὰ τὰς ἐσωτερικὰς στάσεις καὶ πολιτικὰς ἀνατροπὰς, βασιλεὺς τις τῶν ἐν Τίρυνθι τῆς περιόδου ἐκείνης, ἦν τὰ εὐρήματα ἐνδεικνύουσι, βλέπων ἐπικείμενον τὸν κίνδυνον, τὴν μὲν στολὴν αὐτοῦ καὶ τῶν μεθ' αὐτοῦ οἰκειοτάτων μετήλλαξεν, ἵνα μὴ ἀνγχνωρισθῶσιν, ὥς φέρεται ποιήσας ὁ Κόδρος, τοὺς δὲ θησαυροὺς ἀπέκρυψε διὰ πιστῶν ὑπηρετῶν, οἷοι δὲν ἀπολείπουσι πάντες τοὺς ἡγεμόνας οὐδ' ἐν τοῖς μεγίστοις τῶν κινδύνων. Τοιαῦτα παραδείγματα δύναται τις νὰ παραθέσῃ ἐκ τε τῆς ἱστορίας τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ ἐκ πάντων τῶν λοιπῶν.

Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἐκεῖνος, μερίσας τὰ πολύτιμα αὐτοῦ κειμήλια, ἀπέκρυψεν αὐτὰ οὕτως εἰς διάφορα σημεῖα. μηδενὸς ἰδόντος, εἰμὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, πετομένου τινὸς ὄρνιθος (1). συνήθως δὲ ταῦτα ἀποκρύπτονται οὐχὶ ἐν ἐλευθέρῳ ἐδάφει, ἤτοι οὐχὶ ἐν τοῖς περιόπτοις ἀγροῖς, ἀλλ' ἐντὸς ἐρειπίων, ἅτινα νῦν ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ «χαλάσματα»· διότι ἡ ὑπ' ἄλλων ἀνεύρεσις αὐτῶν ἐν τοῖς τοιούτοις σημεῖοις εἶναι λίαν δυσχερὴς, ἡ δὲ ὑπὸ ζῳῶν ἀποκάλυψις ἔτι μᾶλλον, ἐν ᾗ ταῦτα πολλακίς ἐπανασκάπτουσι τὰς ἐν μαλακῇ ἐδάφει νωπὰς σκαφάς, καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἀεθαλῶς τεθαμμένους νεκρούς, οὓς καὶ κατατρώγουσι (πρβ. ἄνω σελ. 180-181).

Γινώσται ἄρα τῶν τόπων ἐκείνων ἀκριβεῖς καὶ λίαν ἔμπειροι ἄνδρες ἀπέκρυψαν τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλέως ἐκείνου εἰς

(1) Πρβ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 579-601

Τοὺς θησαυροὺς τ' αὐτοῖς δεῖξουσ, οἷς οἱ πρότερον κατέθεντο  
τῶν ἀργυρίων· αὐτοὶ γάρ ἴσασιν λέγουσι δὲ τοι τάδε πάντες,  
οὐδείς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμόν, πλὴν εἴ τις ἀρ' ὄρνις.



διάφορα τοιαῦτα σημεῖα· διότι πάντοτε μετερισμένως εἰς δύο, τρεῖς, ἢ τέσσαρας μοίρας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποκρύπτονται τὰ τοιαῦτα λίαν πολυτίμα καὶ πολλὰ ἀντικείμενα, καθ' ἃ διηγήθησαν ἡμῖν περισωθέντες γέροντες, αὐτόπται ποτὲ γενόμενοι, μάλιστα κατὰ τὴν εἰς Τρίπολιν τῆς Ἀρκαδίας τελευταίαν εἰσβολὴν τοῦ Αἰγυπτίου Ἰμβραήμ-πασᾶ, ὁμοίως ἀποκρύψεως εἰς πολλὰ μερίδια καὶ ἐντὸς ποικίλων σκευῶν καὶ εἰς γνώριμα «χαλάσματα» τῶν οἰκογενειακῶν πολυτίμων αὐτῶν κεκτημένων καὶ χρημάτων, ἅτινα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποκομίσωσι μεθ' ἑαυτῶν, φεύγοντες τὴν καταστροφὴν καὶ σφαγὴν, φόβῳ ἀρπαγῆς αὐτῶν εἴτε ὑπὸ τῶν ὑπεναντίων μάλιστα, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ὑπ' ἐνίων τῶν ὁμογενῶν αὐτῶν· διότι ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ ἐνστικτον τῆς ἀρπαγῆς παροξύνει καὶ τυφλώνει καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς ὁμαίμονας καὶ φίλους.

Ἐκλιπόντος δὲ τοῦ Τυρυνθίου ἐκείνου βασιλέως καὶ τῶν πιστῶν αὐτοῦ ἀκολούθων, τῶν ἀποκρυφάντων τοὺς θησαυροὺς, πρὸ τῆς εἰς τὴν πάτριον γῆν ἐπανόδου, ὡς συμβαίνει συνήθως παρὰ τοῖς ἡττημένοις, ἀπέμεινεν ὁ θησαυρὸς σύμπας, οὗ μίαν μοῖραν ἀποτελεῖ ὁ εὐρεθεὶς λέβης μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ, ἔτεροι δὲ δύνανται διὰ δοκιμαστικῶν πρὸς τοῦτο σκαφῶν νὰ ἀνευρεθῶσιν ἐπίσης, ἀνασκαπτομένου τοῦ χώρου εἰς μείζονα ἀκτῖνα. Οὕτω καὶ ἡ εὐλαβὴς καὶ στερεὰ ἐν τῇ ἀποκρύψει κατάρθεις τοῦ λέβητος ἐρμηνεύεται μετὰ πλείονος πιθανότητος, καὶ αὕτη ἔτι ἡ νῦν ἀνεύρεσις αὐτοῦ ὁμοίως· αἱ δὲ κατὰ τοιαύτης τινὸς γνώμης ἀντιρρήσεις εἶναι καὶ ὀλιγώτεραι καὶ ἀσθενέστεραι, ἢ αἱ κατὰ τῶν ἄλλων προμνημονευθεισῶν ὑποθέσεων καὶ εἰκαστικῶν ἐκδοχῶν.

β) *Ἀναγωγὴ τοῦ θησαυροῦ εἰς ἀρχαίας παραδόσεις ἐν Τῖρυνθι· χρονολόγησις αὐτοῦ.*

Τὴν γνώμην δὲ μάλιστα ταύτην δυνάμεθα νὰ σχετίσωμεν πρὸς ἀρχαίας τοπικὰς παραδόσεις, ὧν ἀρκούντως πλουσίαν κληρονομίαν κατέλιπον ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς· βεβαίως ὅμως δὲν διατεινόμεθα ὅτι ἐξ αὐτῆς δυνάμεθα νὰ ἀποκομίσωμεν ἀσφαλῆ

τινα τεκμήρια ἢ σημεῖα πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐρήματος συμφώνως τῇ ἐκτεθείσῃ ὑποθέσει· ἀπλῶς μόνον θὰ ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην καὶ θὰ ἐξάρωμεν διηγήσεις τινὰς ἀπὸ λίαν γενικῆς ἀπόψεως, ἵνα καταδείξωμεν ὅτι ὄντως συνέδησαν τοιαυτά τινα γεγονότα κατὰ τὴν Μυκηναίαν περίοδον, ἣ ἀνήκει ἀναμφιδόλως τὸ εὐρημα, δι' ὃν ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ ἀπόκρυφς θησαυροῦ κινδυνεύσαντος βασιλέως.

Καὶ παλαιότερα μὲν βεβαίως τοῦ εὐρήματος γεγονότα φέρονται τὰ τοῦ Σθενέλου, ὅστις, ἐκδικῶν τὸν φόνον τοῦ Ἡλεκτρούδου ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, παλαιοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος, «παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε», καθ' ἃ διηγεῖται ὁ Ἀπολλόδ. ἐν Βιβλιοθ. Β' θ' 4. Νεωτέραν ταύτης, ὡς φαίνεται, εἶδῃσιν ἔχομεν τὴν τοῦ Τληπολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀναφέρεται ἤδη παρ' Ὀμήρῳ ἐν Β 661-663 ὅτι ἐφρόνευσεν ἐν Τίρυνθι τὸν βασιλέα αὐτῆς Λικύμνιον :

Τληπόλεμος δ', ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπύκτῳ,  
αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,  
ἤδη γηράσκοντα, Λικύμνιον ὄζον Ἄρης.

Ἀλλὰ περὶ τοῦ φόνου τούτου, καὶ περὶ τοῦ Λικυμνίου αὐτοῦ, ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πολλὰ καὶ ἰσχυρῶς συγκρουόμενα πρὸς ἀλλήλας παραδόσεις, αἵτινες δύνανται, κατ' ἐμὴν γνώμην, νὰ διευθετηθῶσιν ὅπωςδῆποτε σαφῶς, ἐὰν δεχθῶμεν ὅτι ὑπῆρξαν δύο τοῦλάχιστον Λικύμνιοι βασιλεῖς τῆς Τίρυνθος, πάππος καὶ ἑγγονος, ἢ ἄλλως ἀπόγονος τοῦ πρώτου ὁμώνυμος ὁ ἕτερος· τοιαύτην ὑποψίαν, πλείστας συγκεχυμένας περὶ ταύτων παραδόσεις δυναμένην νὰ ἐρμηνεύσῃ, δὲν εἶδομεν ἐκφραζομένην ὑπὸ τοῦ Jessen ἐν τῇ Lexikon der Mythologie κλ. τοῦ Roscher τόμ. II<sup>ο</sup> σελ. 2047-2048.

Καὶ δὲν προτιθέμεθα μὲν ἐν ἀπλῇ ἀνακοινώσει νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν διαλεύκανσιν τῶν τοιούτων, λίαν σκοτεινῶν ἄλλως παραδόσεων, λεκτέον ὅμως ὅτι Λικυμνίου τινός, βασιλέως τῆς

Τίρυνθος, ἐδεικνύετο τάφος ἢ ἡρῶν ἐν Ἀργεῖ (1), παρ' ὃν λέγεται ὅτι ἐσφάγη ὁ βασιλεὺς Πύρρος παρὰ Πλουτάρχου ἐν β. Πύρρου λδ' «αὐτὸς δὲ (ἐνν. Πύρρος) κατενεχθεὶς παρὰ τὸν τοῦ Λικυμνίου σηκὸν ἔπεσεν, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀγνοούμενος»· ἐπίσης ἀναφέρεται ὅτι εἰς μὲν υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, ὁ Οἰωνός, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἰπποκόωντος (2), οἱ δύο δ' ἕτεροι, ὁ Ἀργεῖος καὶ ὁ Μέλας, ἐν τῇ κατὰ τῆς Οἰχαλίας ἢ τῆς Τροίας ἐκστρατείας τοῦ Ἡρακλέους (3).

Καὶ ταῦτα μὲν παραδείγματα ἔνεκα παρεθέσαμεν, καὶ δυνατόμεθα ἔτι μᾶλλον νὰ αὐξήσωμεν δι' ἐτέρων παραδόσεων, ἵνα καταδειχθῇ ὅτι κατὰ τοὺς ἐνδείκνυμένους ὑπὸ τῶν ἐν Τίρυνθι εὐρημάτων τούτων χρόνους συνέβησαν ὄντως γεγονότα, καθιστῶντα πιθανὴν τὴν εἰκασίαν περὶ ἀποκρύψεως θησαυρῶν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἡγεμόνων τοῦ τόπου. Τμήμα δὲ τοιοῦτου ἀποθέματος εἶναι ὁ εὐρεθεὶς λέβης μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ, ὣν τινὰ μὲν ἀντικείμενα, ἐμφανῶς ὁ μέγας δακτύλιος, εἶναι οἰκογενειακὰ κειμήλια λίαν παλαιότερας περιόδου, τὰ δὲ λοιπὰ φαίνονται ἀνήκοντα τῷ τέρματι τῆς Μυκηναίας περιόδου, ἥτοι τοῖς ὀλίγον περὶ τὰ Τρωϊκὰ ἢ μετ' αὐτὰ χρόνοις, καθ' οὓς καὶ ἀνατροπὰί πολλαὶ καὶ φόνοι βασιλέων καὶ ἡγεμόνων ἐγένοντο, καὶ μεταβολαὶ πολιτειῶν διὰ τῶν στάσεων καὶ συγχύσεις μεγάλαι διὰ τῶν εἰσβολῶν τῶν ἐχθρῶν.

Ἦτο ἄρα εὐλογον τὸ ὅτι ἐν τοιαύτῃ τινι περιπτώσει, ἔνεκα τοῦ ἐπικρατήσαντος χάους καὶ τῆς ἀβεβαιότητος τῶν πραγμάτων, εἰς τῶν τελευταίων βασιλέων τῆς Τίρυνθος, ἢ αὐτόχρημα ὁ τελευταῖος, ἐν τοῖς μεγίστοις τῶν κινδύνων εὐρεθεὶς, ἀπέκρυψε κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄνω ἐκτεθέντα καὶ ὑπὸ τῆς ἀνασκαφῆς ἐνδείκνυόμενον τρόπον τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ, ὣν ἐν μέρος ἀποτελεῖ ὁ εὐρεθεὶς ἐν τῷ λέβητι.

(1) Πανσαν. ἐν Β' 22, 8 «ἐρχομένῳ δὲ ὁδὸν εὐθείαν ἐς γυμνάσιον Κυλάβαριν . . . τέθαιπαι δὴ Λικύμνιος ὁ Ἡλεκτρούωνος».

(2) Ἀπολλόδ. ἐν Βιβλ. Β' κς' 2 «μᾶλλον δὲ ὠργίσθη (ἐνν. Ἡρακλῆς) ὅτι τὸν Λικυμνίου παῖδα (ἐνν. Οἰωνόν) ἀπέκτειναν (ἐνν. οἱ Ἰπποκόωντος παῖδες)». Ἐτάφη ἐν Σπάρτῃ, ὡς λέγει ὁ Πανσαν. ἐν Γ' 15, 4-5.

(3) Ἀπολλόδ. Ε' α' Β' κη' 5.



Ὡς πρὸς δὲ τὴν χρονολόγησιν τοῦ εὐρήματος οὐδεμία (1) φαίνεται ὅτι δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἄνω τεθέντος ὁρίου, ὅτι ἀνήκει κατὰ τὸ μέγιστον κύτου μέρος τοῖς περὶ τὸ 1000 π. Χρ. χρόνοις· τοῦτο ἐνδεικνύουσιν ἄλλα τε γεγονότα καὶ τὰ πλεῖστα τῶν χρυσῶν εὐρημάτων, ὄντα τέχνης ἀποκλινούσης πρὸς τὴν τῆς Γεωμετρικῆς καὶ οὐχὶ τῆς λαμπρᾶς Μυκηναϊκᾶς περιόδου· σπουδαϊότατον δὲ φαινόμενον εἶναι ἡ εὐρεσις τῶν ὑπολειφθέντων ἀκατεργάστων μετάλλων καὶ ἐλεφαντοστοῦ, βεβαιούντων τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀναγραφομένην συνήθειαν τῆς ἐπιτοπίου κατασκευῆς τῶν τεχνουργημάτων ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν ἐνώπιον τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἄλλων ἐργοδοτῶν, οἵτινες παρεῖχον αὐτοῖς τὰ ὕλικά, ἵνα ᾧσι βέβαιοι περὶ τῆς γνησιότητος καὶ καθαρότητος τῶν μετάλλων. ἔτι δὲ περὶ τῆς μὴ ἀλλαγῆς μὴδ' ὑφαιρέσεως αὐτῶν.

Καὶ περὶ μὲν τούτων προτιθέμεθα νὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα ἐν τῇ μελετωμένῃ ἐκδόσει τῶν εὐρημάτων, ἣν παρασκευάζομεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Κάρω· ὅτι δὲ τὰ εὐρήματα ταῦτα ἔχουσι τὸν χαρακτηριστὴρα βασιλικῶν πραγμάτων, δὲν δύναται νὰ προκύψῃ οὐδεμία, ὥς νομίζω, ἀμφιβολία, λαμβανομένου μάλιστα πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ μεγάλου δακτυλίου, ὅστις ἐχρησίμευεν ἐμφανῶς καὶ ὥς σφραγίς, πρὸς ἐπιπίστωσιν τῶν βασιλικῶν δικταγῶν καὶ θελήσεων· ὁμοίως χρήσεως θὰ ᾔτο καὶ ὁ κύλινδρος, οὗ τὰ σύμβολα ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην τὰ σήματα λυγρὰ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, καὶ ταῦτα ὑπὸ Τίρυνθίου βασιλέως ἀποσταλέντα (βλ. Διάδ. Ζ στίχ. 168 κ.ε.).

7) Ἀνεύρεσις τάφων καὶ σπουδαίου κτίσματος ἐν Τίρυνθι  
ἔρμακες· βολεοί.

Τῇ δὲ 14<sup>η</sup> καὶ 15<sup>η</sup> δεκεμβρίου μετέβημεν πάλιν μετὰ τοῦ Κάρω εἰς Τίρυνθα. ἔνθα οὗτος διὰ δέκα καὶ πέντε ἐργατῶν ἐπέξετεινε τὴν ἀνασκαφὴν μου ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ εἶχεν εὐρεθῆ

(1) Τὰ κατὰ τὴν χρονολόγησιν θὰ ἐξετάσωμεν εὐρύτερον ἐν τῇ εἰδικῇ ἐκδόσει καὶ ἀπεικονίσει τῶν εὐρημάτων τούτων.

ὁ λέβης· ἐδεδαίωσε δὲ τὴν ὑπαρξιν οἰκίσκων λίαν πενήτων ἀνθρώπων τῆς Μυκηναίας περιόδου, ἐφωτογράφησεν αὐτοὺς καὶ ἐποίησε διάγραμμα τῶν ἀκινήτων εὐρημάτων· μετὰ δὲ ταῦτα κατέχωσέ τινας τῶν ποιηθεῖσων τάφων, ἵνα μὴ ἐμποδίζωσι τὴν δίοδον.

Κατὰ τὴν πρώτην τῶν ἡμερῶν τούτων, λαθὼν καὶ ἐγὼ ἕνα ἐργάτην τῶν τοῦ Κάρω, μετέβην πρὸς δοκιμαστικὴν ἐξερεύνησιν σημεῖων τινῶν τῆς παρκατεμένης πεδιάδος, ἅτινα ἐφαίνοντό μοι δοκιμασίας ἄξια· ἰδίως προεθέμην σκοπὸν τὸ μὲν νὰ ἴδω τὴν σύστασιν τοῦ ἐδάφους τῆς πεδιάδος, ἀν δὴλον ὅτι ἦτο εὐθετον πρὸς ποίησιν θολωτῶν τάφων, τὸ δὲ νὰ ἐξακριβώσω, ἀν ὑπόπτων τινῶν ὑψωμάτων αὐτῆς ἐγένετο χρήσις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸς τινα σκοπὸν, μάλιστα πρὸς ποίησιν μεγάλων τάφων ἢ ναῶν.

Ἐσκαψα δὲ τὸ πρῶτον ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ εἰς ἀπόστασιν 500 περίπου μέτρων Ἀνατολικῶς τῆς τετειχισμένης ἀκροπόλεως τῆς Τίρυνθος. Ἐνταῦθα, κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Μπαλάσκα, ἐν τῇ συμβολῇ αὐτοῦ πρὸς παρκατεμένον ἀγρόν, ὑπάρχει μικρά τις ἄγονος ἔκτασις, ἐφ' ἧς οἱ γεωργοὶ ἀπορρίπτουσιν ἀπὸ μακρῶν χρόνων τὰ λιθάρια, τὰς ῥίζας καὶ τὰς ἀκάνθας τῶν ἐγγύς καλλιεργουμένων ἀγρῶν.

Τὰ οὕτως ἀπορριπτόμενα ἐσχημάτισαν σὺν τῷ χρόνῳ μέγαν σωρόν, ἐκτάσεως πεντήκοντα περίπου τετραγωνικῶν μέτρων, ἐφ' οὗ ἀνεφύησαν πολλοὶ θάμνοι καὶ ἄγρια δενδρόλλια. Καλοῦμεν δὲ τοὺς τοιούτους σωρούς, τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς οὕτω ποιούμενους, οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ «ἀρμακαῖδες», ἐξ ὁρθῆς δὲ «ἀρμακαῖς», ὁμοίως δέ, ὡς ἐμάθομεν, ὀνομάζουσιν αὐτοὺς καὶ οἱ ἐν Τίρυνθι καὶ τῇ λοιπῇ Ἀργολίδι γεωργοί, τινὲς δὲ καὶ «γκουρμιάδα».

Ἡ δημώδης λέξις ἀρμακαῖς εἶναι ἐμφανῶς ἀρχαία Ἑλληνική, ὁ ἔρμαξ (ἔρμακας καὶ κατὰ τινα συνεκδρομὴν πρὸς τὸ ἀρματιά κττ. ἀρμακαῖς) παρηγμένη ἐκ τοῦ «ἐρμαῖ»· μνημονεύεται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀρκαδικοῦ Πάρωνος, ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Τεγεατῶν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀργεῖους, θέσις Ἐρμαῖ· «ἐστήκασι δὲ ἐπὶ τοῖς ὁροῖς Ἐρμαῖ λίθου, καὶ τοῦ χωρίου τὸ

ὄνομά ἐστιν ἀπ' αὐτῶν » (1), ὥς λέγει ὁ Πausan. ἐν Β' 38, 7 καὶ περὶ ὧν ἔγραψεν ὁ Κ. Ῥωμαῖοςπραγματεύαν, ἧς δὲν ἔχω ἀντίτυπον πρὸς σύγκρισιν. Ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον σωροὶ λίθων πρὸς δῆλωσιν τῶν συνόρων καὶ ἐρμῆς Ἑρμοῦ ἐφ' ἐκάστου, ἐπιγεγραμμένος ὡδὲ πως «ἐπὶ τὰδε Ἀργείων-Γεγεατῶν-Λακεδαιμονίων»· ἐξ ὁμοίου τινὸς λόγου, ἦτοι ἕνεκα σωροῦ τινος λίθων, θὰ ἐπωνομάσθησαν καὶ ἄλλαι θέσεις ἢ πολίχνηαι «Ἑρμαῖον-Ἑρμαῖα».

Οἱ δ' ἐν τοῖς πεδίοις μέρεσι τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας γεωργοὶ κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος ὀνομάζουσι τοὺς σωροὺς τούτους τῶν ἀπορριμμάτων τῶν ἀγρῶν «νοβολιοὺς» ἢ «ὀβολιοὺς», ἐξ ὀρθῆς «ὁ νοβολιός», ἢ «ὁ (δ)βολιός». Καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἀρχαία Ἑλληνική, βεβαίως ὁ βολεός· διότι ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Πausan. ἐν Β' 36, 3 ἐν τῇ Ἑρμιονίδι θέσις Βολεοί: «καὶ ἐπὶ Βολεούς· οἱ δὲ Βολεοὶ οὗτοι λίθων εἶσιν σωροὶ λογάδων».

Ἐκ τῆς λέξεως δὲ τούτης «ὀβολιός» φαίνεται πιθανὸν ὅτι προέκυψεν ἡ ὀνομασία μιᾶς τῶν μεγίστων πόλεων τῆς νῦν Ἑλλάδος, τοῦ Βόλου τῆς ὑπὸ τὸ Πήλιον Μαγνησίας· δι' αὐτῆς θὰ ἀπεκλήθη πρῶτον τὸ ἐν τῇ πεδιάδι ὕψωμα, ὁμοιάζον μεγάλῳ σωρῷ, ἔνθα ἔκειτο ἡ ἀρχαία Ἴωλκός, μετέπειτα δὲ «Κάστρον» τί, κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ποιηθέν, καὶ νῦν ἐν μέρει σφζόμενον κατὰ τὴν κυλουμένην «τὰ Παλαιὰ» συνοικίαν τοῦ Βόλου. Ἡδύναντο δ' εὐχερῶς ἐκ τοῦ «ὀβολιός» νὰ προκύψῃ «ὁ Βολιός» καὶ ἐξ αὐτοῦ «Βύλος - Βόλος»· διότι ὁ ἀναδιόρασμός τοῦ τόνου ἔχει τὰ ἀνάλογα. Ἐπίσης ἐκ τοῦ «νοβολιός» φαίνεται ὅτι παρήχθη ὑπὸ τῶν λογιωτέρων τὸ «Ἄνω Βόλος», τῆς λέξεως «ἄνω» μὴ οὕσης δημοτικῆς· ὅντως δὲ ὑπάρχει μεμονωμένος τις βρονδός

(1) Σήμερον ἡ θέσις αὕτη καλεῖται «ἰς τοὺς φονεμένους», ὥς ἡκουσάποτε· θὰ ἀπεκλήθη δ' ἐκ τοῦ συμβεβηκότος, τῶν χωρικῶν ὁρώντων σωροὺς λίθων καὶ νομιζόντων ὅτι δι' αὐτῶν κατέλευσάν τινάς ποτε ἀνθρώπους· διότι τοὺς ἐναγεῖς καταλεύουσι καὶ ἐγείρουνσι σωροὺς λίθων ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ φόνου, τὰ καλούμενα «ἀναθήματα», οἷα καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ποιοῦσιν εἰς μνήμην τῶν μέγα τι κακὸν ποιησάντων, ἐκάστου παροδίου ὀφείλοντος νὰ ῥίπῃ «πέτραν» ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ εἴπῃ «ἀνάθεμά τον».



ἐν εἶδει σωροῦ παρὰ τὸ χωρίον τοῦτο, καλούμενον «Ἐπισκοπή», περὶ οὗ βλ. *Πρακτικά* 1910 σελ. 200-203.

Παρὰ τὰ κράσπεδα λοιπὸν τοῦ ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Τίρυνθος μνημονευθέντος τοιοῦτου ἐπάρματος εἶδον ὅτι ὑπῆρχον μεγάλοι τινὲς λίθοι, κατακεχωμένοι τὰ πολλά, λαξευτοὶ ἐπὶ τινων πλευρῶν, οἵτινες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκληφθῶσιν ὅτι κατωλίσθησαν ἐκ τῶν τειχῶν τῆς Τίρυνθος, κειμένων λίαν μακρὰν ἐντεῦθεν, οὔτε ὅτι ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ ἐδάφους ἐκεῖνου, μὴ ὄντος βραχώδους μηδαμοῦ ἐπὶ μακρὰν ἑκτασίν· θὰ προήρχοντο ἄρα οἱ λίθοι οὗτοι ἐκ τινος ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ, ὑποκείμενον ἐν ἐρειπίοις, ἤμπόδιζε τὴν δίοδον τοῦ ἀρότρου· τούτου ἕνεκα οἱ γεωργοὶ ἄφινον τὸν κατ' αὐτὸ χῶρον ἀκαλλιέργητον καὶ ἄσπορον, ὡς ἐνέχοντα πυκνῶς τὰ ὑπ' αὐτῶν καλούμενα «κρούγματα», ἥτοι ἀβαθεῖς προσκρούσεις καὶ ἐμπόδια τοῦ ἀρότρου.

Ἐνταῦθα ἀνασκάψας, εὔρον μετ' οὐ πολὺ τοιχάριον, καὶ παρ' αὐτὸ χυλκὴν φυάλην ἀρχαίαν, ἀκέραιον, καὶ δύο χαλκοῦς μικροῦς δίσκους, ὧν ὁ εἷς ἦτο περιφερῆς καὶ λεπτός, ὁ δ' ἕτερος ὀρθογώνιος καὶ τι χονδρός· πρὸς τούτοις εὔρον παρ' αὐτὰ καρφίδας τινὰς καὶ βελόνας χαλκᾶς καὶ τινα μικρὰ ἐμδλήματα χαλκᾶ, καὶ πῆλινον μικρὸν εἰδώλιον γυναικός, ὀρθῆς ἱσταμένης, ἀκέραιον, διατηροῦν ἔτι ἱκανὰς τῶν βαφῶν, ὃν δὲ τύπου τῆς Ε' π. Χρ. ἑκατονταετηρίδος. Ὑπ' αὐτά, εἰς ἐλάχιστον βάθος, εὔρον ἱχνὴ ὅστων ἀνθρώπου μικρᾶς ἡλικίας, ἱσχυρῶς ἀποσυντεθειμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου· τούτων ἕνεκα, καὶ ἐκ τινων παρκαειμένων ἀξέστων πλακῶν, πάσαι ἐμπεπηγμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους βαθέως, εἰκάζων, συμπεραίνω ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχουσι τάφοι τῶν μνημονευθέντων χρόνων.

Ἄλλ' ὑποκάτω πάντων τούτων, εἰς βάθος 0·50-0·80<sup>+</sup> ἀπὸ τοῦ νῦν ἐδάφους ἐν συνόλῳ, συνήντησα λατυπώδη συντρίμματα πύρων, καὶ ὀλίγον ὑπ' αὐτὰ δύο μεγάλους πύρους χρώματος τεφροῦ, κατὰ χώραν μὲν κειμένους, διεφθαρμένους ὅμως πολυλαχοῦ ὑπὸ τῶν γεωργῶν, διανοιξάντων βόθρους, ἀρκοῦντως βαθεῖς, πρὸς ἐμφύτευσιν κλημάτων ἀμπέλων.

Ἡ ὕπαρξις τῶν πύρων τούτων καὶ τῶν παρκαειμένως διε-

σπαρμένων ἀρκούντως μεγάλων λαξευτῶν λίθων, δηλοῖ ὅτι ἐνε-  
τύχομεν σημαντικῇ τινι ἀρχαίῳ Ἑλληνικῷ κτίσματι, ἴσως τάφῳ  
τινὶ μεγάλῳ, ἢ καὶ λίαν ἀρχαίῳ, ἐφ' οὗ, πάλαι καταπεσόντος,  
ἐτάφησαν ἄνθρωποι. Κληθεὶς δὲ καὶ προσελθὼν ὁ Κάρω καὶ  
ἰδὼν ταῦτα πάντα, ὡμολόγησε τὴν ὑπαρξίν ἐκεῖ σημαντικοῦ  
τινος ἀρχαίου κτίσματος, λόγῳ ὅμως τοῦ ἀκαταλλήλου τῆς  
ῥαφῆς τοῦ ἔτους, ἐθεώρησεν εὐλογον τὴν ἀναβολὴν τῆς πλήρους  
ἀνασκαφῆς αὐτοῦ εἰς τὸ προσεχές ἔαρ'· τοῦτου ὁ ἕνεκα κατέ-  
χωσα πάλιν τὴν σκαφὴν ταύτην.

Τῇ δὲ ὑστερίᾳ, 15<sup>η</sup> δεκεμβρίου, οἱ ἐξακολουθοῦντες τὴν  
ἀνόρουξιν τῶν παροδίων τοῖς ἀγροῖς τάφρων ἐργάζεται τοῦ Γεω-  
ργικοῦ Σταθμοῦ, συνήντησαν οὐ μακρὰν τῆς θέσεως, ἐν ἣ εἶχεν  
εὑρεθῆ ὁ λέδης, μεγάλην κεραμίδα· ἀνασκάψας ἐκεῖ δι' ἐργα-  
τῶν τοῦ Κάρω, εἶδον ὅτι αὕτη μετὰ τινων πλακοειδῶν λίθων  
ἐχρησίμευσεν ὡς πῶμα καλύψεως νεκροῦ τινος μέσης ἡλικίας  
ἀνθρώπου, οὐ εὔρον ὑποκείμενα τὰ ὀστέα καὶ οὐδὲν κτέρισμα.  
Ὁ Κάρω βεβαίῳ ὅτι τοιοῦτους λίαν πτωχοὺς τάφους τῆς Γεω-  
μετρικῆς περιόδου εἶχεν εὔρει πολλοὺς ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Τί-  
ρυνθος, εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀπ' αὐτῶν ἐνίους.

8) Δοκιμασίαι πρὸς ἀνεύρεσιν θολωτῶν τάφων ἐν Τίρυνθι·

*διάκρισις ἀναχώσεων ἀπαραίτητα στοιχεῖα*

*πρὸς ποίησιν θολωτῶν τάφων.*

Λαθὼν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παρὰ τοῦ Κάρω τρεῖς ἐργάτας,  
ἐδοκίμασεν δι' ἀνασκαφῆς ἐπὶ τινος κρασπέδου τῆς παρὰκειμέ-  
νης ἀκροπόλεως τῆς Τίρυνθος πρὸς εὑρεσιν θολωτοῦ τάφου·  
διηγοῖα δὴλα δὴ πλησίον τῆς εἰς τὸ χωρίον «Κοφίνι» ἀγούσης  
δημοσίας ὁδοῦ δύο μικρὰς τάφρους, ἵνα ἴδω τὴν σύστασιν τῶν  
χωμάτων πρῶτον, ὅποσα εἶχον ἄνωθεν κατολισθήσει σὺν τῇ  
χρόνῳ, καὶ τὰ ὑπ' αὐτά, ἂν ἦσαν εὐθέτα πρὸς ποίησιν θολωτοῦ  
τάφου.

Βαθύνων δ' ἐπὶ ἐν μέτρον, συνήντων θραύσματα ἀγγείων,  
τῆς Μυκηναίας μόνον περιόδου, καὶ μικροὺς διεσπαρμένους λί-  
θους, μὴ ἀποτελοῦντας τοιχάρια οἰκίσκων, οἶοι, ἂν ὑπῆρχον, θά-

ἀνευρίσκοντο κατ' ἐκεῖνο τοῦ βάθους, ἐξισούμενον πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν λέδητα οἰκίσκου· βαθύτερον δὲ τοῦ μέτρου ἤρξαντο ἀναφκινόμενα πλείονα θραύσματα ἀγγείων πηλίνων, γραπτῶν, καὶ τούτων ἐξαίρετου τέχνης καὶ κοσμήσεως, οἷα, καθ' ἃ μοι εἶπεν ὁ Κάρω, οὐχὶ πολλὰ εἶχον εὑρεθῆ κατὰ τὰς γενομένας προγενεστέρας γενικὰς ἀνασκαφὰς τῶν τε ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως κτισμάτων καὶ τῶν εὐθὺς ὑπὸ τὰ τεῖχη σημείων.

Πρὸς δὲ τούτοις παρετήρησα ὅτι ἀπὸ τοῦ βάθους ἐκεῖνου τὰ ἀνευρισκόμενα ἐν τοῖς χώμασι λιθάρια ἐνεφάνιζον ἐπικεκολλημένας πωρώσεις μικρὰς, οἷαι συνήθως σχηματίζονται ἐπὶ τῶν λίθων διὰ τῶν ἐπανειλημμένων ἀναχώσεων· πράγματι δὲ τοιαύτας ἀναχώσεις ἀναμένομεν ἐν τοῖς ὁρόμοις τῶν σημαντικῶν θολωτῶν τάφων, ὧν ἐγένετο μακρὰ χρήσις πρὸς ταφήν τοῦ ἐκάστοτε ἀποθνήσκοντος μέλους τῆς οἰκογενείας πολυχρονίου γένους, οἷα τὰ τῶν βασιλέων τῆς Τίρυνθος· διὸ εἰκάζω, καίτοι ἡ ἀνασκαφή αὕτη ὑπῆρξεν ὀλίγων ὥρων μόνον ἔργον, διὰ τῶν μνημονευθέντων ἐργατῶν, ὅτι ἐκεῖ που δυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν θολωτὸν τάφον.

Διότι ἡ κατολίσθησις χωμάτων ἐκ τῆς ὑπερκειμένης ἀκροπόλεως, ἐξ οὗ γεγονότος ἡδύναντο ἐπίσης νὰ προέλθωσιν αἱ παρατηρηθεῖσαι πωρώσεις τῶν λιθαρίων καὶ τὰ θραύσματα τῶν ἀγγείων καὶ οἱ διεσπαρμένοι λίθοι, καθίσταται ἡττον πιθανή, λόγῳ μάλιστα τῆς μακρᾶς ὁπωσδήποτε ἀποστάσεως καὶ τοῦ ἱκανοῦ βάθους, εἰς ὃ ἐξικόμεθα διὰ τῆς σκαφῆς· τοσαύτη ἔκτασις χωμάτων, προελθόντων ἐκ κατολισθήσεων, θὰ ἐφαίνετο παράδοξος, καὶ μόνον δι' ἐπίτηδες γενομένων ποτὲ ἀπορρίψεων ὑπ' αὐτῶν τῶν Μυκηναίων κατοίκων ἡδύναντο νὰ ἐρμηνευθῇ· ἀλλὰ λόγος τις πρὸς τοιαύτην παραδοχὴν δὲν ἐμφαίνεται.

Τοὺναντίον δὲ ἡ σύστασις τοῦ κατὰ τὸ ἀνασκαφὲν τοῦτο σημεῖον ἐδάφους εἶναι ἀναμφιδόλως τὰ μάλιστα εὐθετος πρὸς ποίησιν θολωτοῦ τάφου. Διότι πρὸς τοιοῦτον ἔργον ἀπηγείτο πρῶτον νὰ ἀνοιχθῇ μέγας καὶ λίαν βαθὺς στρογγύλος βόθρος, οὗτινος ἡ μὲν διάμετρος πρὸς ποίησιν σημαντικοῦ τινος θολωτοῦ τάφου ἀπηγείτο νὰ εἶναι ἐξ ἑξή μετρῶν τοῦλάχιστον, ὃ δὲ ἄξων ὀκτώ· ἂν ὅμως οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι τεχνίται, οἱ δῖοι Πελαργοί, οἱ



ποιοῦντες τοὺς θολωτοὺς τάφους, εὑρισκον κατὰ τὴν διάνοξιν τῶν βόθρων τούτων συνεχεῖς βράχους συμπαγῶν λίθων, οἷοι εἶναι οἱ κατὰ τὰ Νότια κράσπεδα τῆς ἀκροπόλεως τῆς Τίρυνθος εὐθὺς ὑπὸ τὰ τείχη φυσικοὶ βράχοι, ἢ κοινῶς ὑπὸ τῶν νῦν κτιστῶν καλουμένη «ρίζιμνιά πέτρα» ἢ «μαντέμι», θὰ ἐγκατέλειπον βεβαίως τὴν ἐπιχείρησιν, ὡς ἐπίμοχθον, δαπανηροτάτην καὶ κινδυνώδη πρὸς τοιαῦτα κτίσματα· τὸ αὐτὸ θὰ ἔπραττον, ἂν εὑρισκον εἰς ἡττον τοῦ ἀπαιτουμένου τέρματος ὕδωρ, διὰ τοὺς αὐτοὺς περίπου καὶ προσομοίους τεχνικοὺς λόγους.

Ἄλλ' ἐνταῦθα οὐδέτερον συνέδαινε· διότι παρατηρήσαμεν εἰς ἀπόστασιν 100'· περίπου ἀπὸ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ εὐρέθη ὁ λέδης, ὅτι χωρικός τις τῶν νῦν ἔχει διανοίξει βόθρον ἀρκούντως μέγαν πρὸς ποίησιν φρέατος, καὶ τελείως ὅμοιον ἐκείνου, ὃν θὰ διήνοιγον οἱ παλαιοὶ κτίσται πρὸς ποίησιν θολωτοῦ τάφου. Ἐν αὐτῇ λοιπὸν, παρατηρήσαμεν ὅτι τὸ χῶμα ἀπὸ μὲν τοῦ νῦν ἐδάφους μέχρι που βάθους 0·80' εἶναι μαλακὸν καὶ παχύ, τὸ νῦν καλλιεργούμενον γονιμώτατον ἔδαφος τῆς πέριξ πεδιάδος. Περαιτέρω δ' ἐπὶ βάθος 34' καὶ πλέον ὑπάρχει στρῶμα τροχμαλοπαγές, συγκαίμενον ἐκ σκύρων, οἷους συγκαμίζουσιν οἱ κατακαλύζοντες χεῖμαρροι, ἐσχηματισμένον λίαν μὲν συμπαγές, οὐχὶ δὲ δυσχερῶς διανοιγόμενον διὰ τῆς σκαπάνης, καὶ μὴ κατακρημνιζόμενον εὐχερῶς· μετὰ δὲ τὸ στρῶμα τοῦτο ὑπάρχει ἐπὶ βάθος 2'· περίπου χῶμα ἀργιλλῶδες ἐρυθρόν, στερούμενον παντελῶς λίθων, οὐ κατὰ τὸ τέρμα λίαν βαθύτερον ἀνευρίσκεται ὕδωρ τὸ πρῶτον, καὶ τοῦτο στάσιμον (πρβ. ἄνω σελ. 203).

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐν τῇ ταπεινοτάτῃ σημείῳ τῆς παρὰ τὰ κράσπεδα ταῦτα πεδιάδος τὸ ὕδωρ ἀνευρίσκεται μόλις εἰς βάθος 6'·, καὶ δὴ κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ μετὰ ῥαγδαίας βροχάς, καὶ τοῦτο μὴ ἀναδύον μῆδὲ ἀνυψούμενον, συμπεραίνομεν ὅτι ἐν αὐτοῖς τοῖς κρασπέδοις, περὶ ὧν προείπομεν, τοῖς ὀλίγον ἔξω τῶν τειχῶν τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα τὸ ἔδαφος εἶναι ἱκανῶς ὑψηλότερον, τὸ ὕδωρ θὰ ἠδύνετο νὰ ἀναφνῇ εἰς βάθος 124'· καὶ πλείονων ἔτι. Τὸ γεγονός τοῦτο, καὶ τὸ ἄνω δηλωθὲν πολλαχού μὴ βραχῶδες τοῦ τόπου, ἀποτελοῦσι τὰ δύο ἄριστα στοιχεῖα, ἅτινα ἠδύνετο νὰ ποθίσῃ, καὶ ἅτινα ὤφειλε νὰ ἐπιζητήσῃ ὁ

τεχνίτης, ὁ ταχθεὶς παρὰ μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἀκρόπολιν τῆς Μυκηναίας περιόδου νὰ ποιήσῃ ὑπόγειον θολωτὸν τάφον.

Ἐκ τούτων καταφαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ ὑπαρξίς τοιούτων τάφων κατὰ τὰ δηλωθέντα κρᾶσπεδα εὐθὺς ἐξω τῶν τειχῶν τῆς Τίρυνθος, αἱ δὲ γενόμεναι δοκιμασίαι, καίπερ οὐσα καθ' ἑαυτάς λίαν μικρᾶς ἐκτάσεως, καὶ τούτου ἕνεκα μικρᾶς σπουδαιότητος, ὑποδεικνύουσιν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ματαιοπονία ἡ εὐρυτέρα ἐξερεύνησις πρὸς τοιαύτην εὔρεσιν.

9) Ἡ ἐξιχνίασις θολωτῶν τάφων οἱ προδοικοὶ αὐτῶν δεῖκται· ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἀτρεῶς καὶ οἱ λοιποὶ θολωτοὶ τάφοι διὰ τὴν ἐκνήθησιν λίαν πρῶτον· πόθεν ἡ ἐπαννυμία τούτων ὡς «θησαυρῶν».

Δὲν ἀνεκαλύφθησαν ὅμως ἐνταῦθα ἄχρι τοῦδε τοιοῦτοι θολωτοὶ τάφοι, οὔτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν τυμβωρύχων, οὔτε ὑπὸ τῶν νεωτέρων, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων, διὰ δύο κυρίως λόγους, ὧν ἕνεκα ἐν γένει δὲν ἀνεκαλύπτονται εὐχερῶς οἱ ἀσύλητοι θολωτοὶ τάφοι τῶν πόλεων καὶ τόπων τῆς Μυκηναίας περιόδου. Καὶ πρῶτος μὲν λόγος εἶναι ἡ ἐντεχνος ποίησις αὐτῶν, ἥς ἕνεκα δὲν κατέπεσε μέρος τῆς θόλου, οὔτε διερράγη τί που αὐτῆς, οὐδὲ τῶν ἀντιμετώπων τοίχων τοῦ δρόμου οἱ ἀνώτατοι λίθοι διεφάνησαν ἐξ ἀπορροῆς τῶν χωμάτων, τελεσθείσης σὺν τῷ χρόνῳ, λόγω τοῦ ἐπικλινούς τῶν ἑδαφῶν, ἐν οἷς οἱ τάφοι οὗτοι ποιοῦνται συνήθως καὶ κατὰ πρότίμησιν.

Δεύτερος δὲ λόγος δικσώσεως τῶν θολωτῶν ἐν γένει τάφων ἀπὸ τε τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων τυμβωρύχων εἶναι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ὕψους τῆς θόλου· τοῦτο δηλὰ δὴ πρέπει ἐκ τῆς πρώτης ζώνης τῶν κατωτάτω δόμων νὰ υπολογισθῇ μετὰ πολλῆς ἀκριβεΐας, ἵνα μὴ τὸ ἀνώτατον τῆς θόλου σημεῖον ὑπερβῇ τὸ τότε ὁρατὸν ὀριζόντιον ἑδαφός. ὅπως μὴ ληφθῇ ἀνάγκη ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τῆς ποιήσεως τύμβου διὰ συσσωρεύσεως πολλῶν ξένων φορητῶν χωμάτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ θολωτοῦ τάφου ὑπὲρ τὸ ὁπαιόν.

Διότι τὰ δύο ἐκτελέντα ἐλαττώματα ἀποτελοῦσι τοὺς προδί-

δοντας ἑαυτοὺς θολωτοὺς τάφους· ἐξ αὐτῶν δὲ βεβαίως τῶν ἐλαττωμάτων ὁρμήθησαν ἤδη οἱ ἀρχαῖοι τυμβωρύχοι πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλησιν τῶν ἐν τοῖς τάφοις τούτοις πλουσιωτάτων κτερισμάτων, ἰδίως τῶν ἐκ πολυτίμων μετάλλων πεποιημένων, ὧν μάλιστα ἔνεκα ἐπεζήτησαν ἐπιμόνως καὶ κατώρθωσαν πολ- λάκις τὴν ἀνεύρεσιν καὶ σύλησιν τῶν τοιούτων τάφων, ὥς προ- κύπτει ἐκ τε αὐτῶν τούτων τῶν τάφων, οὓς νῦν βλέπομεν πάλαι σεσυλημένους, καὶ ἐκ χωρίων ἔτι ἀρχαίων συγγραφέων.

Οὕτω λοιπὸν ἔνεκα τῆς ἐκ τῶν ἐκτεθέντων αἰτίων προκυ- ψάσης προδοτικότητος, ἀνευρέθησαν πάλαι καὶ ἐσυλήθησαν πολ- λοὶ καὶ σπουδαῖοι θολωτοὶ τάφοι, ὃ τε λεγόμενος *θησαυρὸς τοῦ Ἀτρέως*, ὁ μέγιστος μὲν καὶ ἄριστος τῶν τοιούτου εἶδους, ἀλλ' οὐχὶ ὁ πρὸς ἀπόκρυψιν ἐντεχνότατος, καὶ ὁ τῆς *Κλυταίμησης* καὶ τοῦ *Ἀγαμέμνονος* ἐν Μυκήναις, ἔτι δὲ οἱ τῶν *Ἰωλκίων* ἐν Διμηνίῳ τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, ὁ παρὰ τὸν «Ἅγιον Ἥλιον» τῆς Τίρυνθος ὑπὸ τοῦ Κάρω ἐν ἔτει 1914 ἀποκαλυφθεὶς, ὁ ἐν *Ὀρχομενῷ* καὶ ἄλλοι πολλοί, ἧ ἀνευρεθέντες ἤδη, ἧ λανθάνον- τες, καίπερ πάλαι σεσυλημένοι.

Ἐν μὲν δὴλα δὴ τῷ τάφῳ τοῦ Ἀτρέως, παρὰ τὸ καλῶς πρὸς στερέωσιν τῶν χωμάτων τοῦ δρόμου κατασκευασθὲν ἔξω τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἀνάλημμα. δὲν ὑπελογίσθη καλῶς ἢ σὺν τῷ χρόνῳ οὐχὶ μακρῷ ἀπορροή τῶν ἐπικειμένων ἀνωτάτω ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ δρόμου χωμάτων· ταῦτα λοιπόν, μὴ ἐπικείμενα πολλὰ καὶ στερρῶς, λόγῳ δὲ καὶ τῆς ἀποτόμου κλίσεως, παρασυρθέντα κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῶν βροχῶν, ἐπέδειξαν, ὀλίγους αἰῶνας μετὰ τὴν ποίησιν τοῦ τάφου, τοὺς ἀντιμετώπους τοίχους, καὶ προῦδωκαν τοῖς τυμβωρύχοις λίαν πρωίμως τὸ μνημεῖον, ὅπερ φαίνεται ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑπὲρ τὸ ὀπαῖον ἔφερε καὶ ξένα φορητὰ χώματα σεσωρευμένα, προδοτικὰ τῆς ὑπάρ- ξεως αὐτοῦ ἐπίσης.

Τοιούτων δὲ φορητῶν χωμάτων μέγαν σωρὸν εἶχον καὶ ὁ τῆς Τίρυνθος εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ βουνοῦ τοῦ «Ἁγίου Ἥλιου» μνημονευθεὶς τάφος, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἐν Διμηνίῳ, ὁ ἀκέραιος, ὑπάρχοντα ἔτι, καὶ λίαν μακρόθεν προδίδοντα τὸν τύμβον καὶ τὰ ὑποκείμενα αὐτῷ· τούτο δὲ τὸ γινώρισμα δὲν ἠδύνατο βε-



βαίως νὰ διαφύγῃ τὸ ἡσκημένον βλέμμα τῶν ἀρχαίων τυμω-  
ρύχων.

Ὁ δὲ λεγόμενος τάφος τῆς *Κλυταιμίστρας*, καὶ ὁ οὐ μακρὰν  
αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν Μυκῆναις, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἐν Διμη-  
νίῳ, ὁ μὲν πρῶτος καὶ λόγῳ τῆς συναντήσεως ἀφθόνων ὑδάτων  
κατωτάτῳ, πάντες δ' ἕνεκα τῆς μὴ στερρᾶς ποιήσεως τῆς θόλου,  
διασεισθέντες σὺν τῇ χρόνῳ, ἐνεφάνισαν ἐκ τῶν ἄνω, ἣ ποῦ ἐκ  
τῶν πλαγίων, ὅπας, δι' ὧν, ἰδόντες τὸ ὑποκείμενον χάος οἱ  
τολμηρότεροι τῶν ἀρχαίων τυμωρύχων, κατήλθον, ἐσύλησαν  
αὐτοὺς καὶ ἀφήκαν. ἵνα καταπέσωσι σὺν τῇ χρόνῳ· τινὲς δὲ  
κατέπεσον, προτοῦ συληθῶσιν, ὥς ὁ τοῦ «*Καπακλὶ*» παρὰ τὸν  
Βόλον, ὁ ἐν «*Δρανίτσα*» τῶν Δολόπων, ὑπ' ἐμοῦ ἀνασκαφεῖς,  
καὶ ἄλλοι ὁμοίως τούτοις εὐτελεστέρας καὶ ἀμελεστέρας ἐργα-  
σίας.

Τοιοῦτοι λοιπὸν καὶ ὅμοιοι λόγοι κατέστησαν ἐμφανεῖς λίαν  
περιφήμους τάφους θολωτοὺς τῆς Μυκηναϊκῆς περιόδου, οἵτινες,  
πάλαι συληθέντες, ἐπωνομάσθησαν διὰ τῆς παρχδόσεως αὐτῶν  
τῶν τυμωρύχων παρὰ τῇ λαφ' *θησαυροὶ* εὐλόγως, ὥς πλουσιώ-  
τατα καὶ πολυτιμότατα ἐνέχοντες κτερίσματα, καὶ ταῦτα ἐντὸς  
ὑπογαίων καὶ ἀποκρύφων κρυπτῶν.

Ἀλλὰ τοῦνκντίον οἱ μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ προνοίας καὶ  
δι' εὐφυῶν ὑπολογισμῶν τοῦ ὕψους τῆς θόλου ποιηθέντες θολω-  
τοὶ τάφοι, δὲν ἐπέδειξαν δι' οὐδενὸς τῶν ἐκτεθέντων σημείων τὴν  
ἐαυτῶν ὑπαρξίν τοῖς τυμωρύχοις, καὶ οὐ μόνον ἀσύλητοι πα-  
ρμένουσιν ἔτι ὑπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ ἄρτιοι τὰ πολλὰ καὶ  
λίαν ἀφανεῖς, εἰ μὴ ποτε κατὰ τινα συγκυρίαν εὐρέθητάν τινες  
ἐνεκεν ἄλλων λόγων.

Τοιούτους λοιπὸν, λίαν ἐντέχνως πεποιημένους τάφους, ἀνα-  
μένομεν μάλιστα ἐν Τίρυνθι, ἀποβλέποντες εἰς τὴν καὶ νῦν ἔτι  
καταπλήττουσαν τέχνην, μεθ' ἧς οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι καὶ μεγα-  
λοφυεῖς ὄντως κτίσται ἐποίησαν τὰ τείχη, καὶ μάλιστα τὰς ὑπερ-  
μεγέθεις στήραγγας, τὰς κρύπτας καὶ μυστικὰς διεξόδους αὐ-  
τῶν, ἔτι δὲ τοὺς ὑπογαίους ὀχετούς, ἅτινα καὶ νῦν ὁ τὸ πρῶ-  
τον καὶ ἄνευ ἐμπεύρου ὁδηγοῦ ἐπιτραπετόμενος τὴν Τίρυνθα, δυ-  
σκόλως δύναται νὰ ἀνεύρῃ.

Ἀκριβῶς δὲ ταῦτα καὶ ἡ γενικὴ ἐμφάνισις τῆς ἀκροπόλεως ταύτης ὡς πανόπλου καὶ μέχρι ὁδόντων ὠπλισμένου ἀνθρώπου, δι' ἧς τὸν τειχισμὸν οὕτως ἀπητήθησαν μέγισται δαπάναι, δεικνύουσιν ὅτι τὰ βασιλικὰ γένη τῆς Τίρυνθος καὶ εὐημέρησαν σπουδαίως καὶ περὶ ποιήσεως μεγαλοπρεπῶν τάφων δι' ἑαυτὰ ἐμερίμνησαν· διότι ἡ ἐν γένει ἐπισκόπησις τῆς Μυκηναίας περιόδου, ἰδίως ἐν Ἀργολίδι, καθιστᾷ ἐμφανὲς τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐλογίζοντο τὸν παρόντα βίον ὡς ἀπλὴν προπαρασκευὴν τοῦ αἰωνίου· διὰ τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον βίον, ὃν ἐν τοῖς τάφοις θὰ διήνυσον, ἐφρόντιζον, ἤδη ἐν τῇ ζωῇ ὄντες. νὰ ἐτοιμάσωσι καὶ ἀπόκρυφον μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον, ἦτοι τὸν τάφον αὐτῶν, καὶ πλούσια σκεύη, καὶ κοσμήματα πολύτιμα, καὶ πράγματα σημερινῶτα, ἵνα ἔχῃσι μεθ' ἑαυτῶν ἐκεῖ οἱ τὸν ἕτερον μικρότατον βίον μέλλοντες νὰ διακύνωσι.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὴν πρώϊμον Μυκηναίαν περίοδον περὶ τὸ 1600 π. Χρ., ὅτε ἐκτίσθη ἡ ἑσω ἀκρόπολις τῆς Τίρυνθος, καὶ κατὰ τὴν ἀκμαίαν περὶ τὸ 1300 π. Χρ., ὅτε ἐποικήθη ἡ δευτέρα δι' ἐπεκτάσεως τῆς πρώτης, οἱ ἐν συνεχείᾳ ἔκτοτε ἡγεμονεύσαντες ἐν Τίρυνθι ἐφρόντισαν νὰ ποιήσωσι τινὰς μεγαλοπρεπεῖς ὑπογείους τάφους δι' ἑαυτοὺς καὶ τοὺς οἰκειοτάτους αὐτῶν, λαμβάνοντες πᾶσαν πρόνοιαν περὶ ἀποκρύψεως τῶν τάφων τούτων καὶ περὶ μὴ εὐχεροῦς ἀνευρέσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν μετὰγενεστέρων.

Ἀκριβῶς δὲ τοιαύτην ἐξαιρετικὴν πρόνοιαν διαδηλοῦσιν αἱ σήραγγες, αἱ κρύπται καὶ αἱ μυστικαὶ διέξοδοι τῆς Τίρυνθος· ἡ δὲ μὴ εὐχερῆς ἀνακάλυψις τῶν τοιούτων τάφων ἐνταῦθα, ἡ μηδενὸς ἄχρι τοῦδε ἐμφάνισις ἐν τῷ φανερῷ, ὡς ἐν Μυκῆναις, σεσυλημένου ἢ κατὰπεσόντος πάλαι, παρὰ τὰς ἐνδελεχεῖς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1884 μέχρι σήμερον τελεσθείσας ἀνασκαφὰς τῆς Γερμανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς καὶ παρὰ τὰς ἄλλας αὐτῆς γενναίας ἐργασίας περὶ τὰ κτίσματα τῆς ἀκροπόλεως καὶ τὰ τεῖχη αὐτῆς, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσι στοιχεῖα οὐχὶ ἀνάξια λόγου, ἵνα στηρίζωμεν πιθανὴν εἰκασίαν περὶ τοῦ ὅτι λίαν σημαντικοὶ καὶ ἐξαιρετικῶς ἐντέχνως πεποιημένοι τάφοι εὐρίσκονται· που καὶ λαμβάνουσι κατὰ τὰ ἐγγύτατα τῇ ἀκροπόλει τῆς Τίρυνθος κρᾶ-

σπεδα τοῦ λόφου, λίαν δυσχερῶς δυνάμενοι νὰ ἀνευρεθῶσιν.

Εἶναι λοιπὸν ἀξία τοῦ κόπου ἡ περαιτέρω ἐξερεύνησις τῶν δηλωθέντων τούτων σημείων ἐν ἀρχαίᾳ πόλει, ἐν ᾗ ἡγεμόνευσαν συνεχῶς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καθ' ἅπασιν τὴν Μυκηναίαν περὶ ὁδὸν ἀπὸ τοῦ 1600-1000 π. Χρ. ὀνομαστὰ καὶ πλούσια καὶ γενναῖα βασιλικὰ γένη, περὶ ὧν ἡ ἀρχαία παράδοσις διέσωσε πολλὰ ὀνόματα καὶ περιφρήμους καὶ πανελληνίου σημασίας πράξεις, ἐν αἷς μάλιστα διαλάμπουσιν αἱ τοῦ μεγίστου Ἡρακλέους τοῦ *Τιρυνθίου*.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 26ῃ ἰανουαρίου 1916.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Σ. ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΛΟΣ